

універсум

Талант — це праця, знання — це сила

www.zu.edu.ua

facebook.com/zu.edu.ua

t.me/zueduua

№ 8 (177) 10 жовтня 2022 року // щомісячна студентсько-викладацька газета Житомирського державного університету імені Івана Франка

Розповсюдження безкоштовне

Вік ЖДУ десь між 296 та 103 роками?

Шановні ФРАНКІВЦІ!
Щиро вітаю зі 103-річницею нашого
Житомирського державного університету імені Івана Франка!

103-ю річницю Житомирського державного університету імені Івана Франка ми відзначаємо в умовах війни.

За свою історію університет бачив різне: сльози радості і горя, надихався перемогами франківців, їх злетами, піднімався та виростав, укріплювався. Наші франківці боронили землю від фашистської навали під час Другої світової війни. А зараз викладачі, студенти, випускники стоять на сторожі України від рашистських окупантів!

Завдяки ЗСУ ми маємо можливість жити, творити, допомагати, як ніколи цінувати кожну мить. Ми гідно тримаємо освітній фронт. Незважаючи на небезпеку, ми продовжуємо готувати майбутніх високопрофесійних спеціалістів, а головне виховувати патріотів України. Саме їм доведеться вже скоро відновлювати нашу країну, застосовувати свої знання для її подальшого розвитку і розквіту.

Дорогі франківці, саме ваша невтомна та натхненна праця, вірність університетським традиціям і прогресивність поглядів створює неповторну атмосферу Житомирського державного університету імені Івана Франка, яка приваблює найкращих, стимулює навчальний заклад до розвитку, водночас зберігає та примножує установлені роками постулати якісної освіти.

Щиро зичу нашій франківській родині процвітання, сил та свободи у думках і діях! Зичу невичерпної енергії, оптимізму, сил для творіння добра, виховання чудових фахівців, поширення знань і професіоналізму! Молодому поколінню студентства бажаю досягти своєї мети, знайти гідне місце у житті, зустріти добрих і надійних друзів! Ніколи не зупинятися на дорозі до знань, вона цікава і по-справжньому нескінченна! На вас покладена велика громадська відповідальність за розбудову демократичної європейської України.

Слава ЖДУ імені Івана Франка!
Слава ГЕРОЯМ!
Слава Україні!

Завжди ваша, Галина Киричук

Зі сторінки у ФБ Галини Киричук

НАУКОВИЙ ЛІЦЕЙ: другий рік існування

У нашому університеті у вересні 2021 року відкрився Науковий ліцей. Він дає змогу школярам здобувати освіту у 5 напрямках: хіміко-біологічному, фізико-математичному, історико-правовому, іноземній та слов'янській філології. Нині виповнився рік з дня його існування. Редакція вирішила поговорити про навчання у ліцеї з його директором Віктором Рудницьким.

- Минув вже рік з часу створення ліцею. Як у Вас вразення?

- Врештешки такі, як і на початку. Ми продовжуємо все те, що розпочали рік назад, тобто, якщо у нас тоді був лише 10-й клас, то зараз ми маємо і три 10-х класи, і три 11-х класи. Роботи тільки додалося. Знаєте, коли корабель починає своє плавання, потрібно уважно доглядати за ним, чим ми зараз і зайняті. Роботи зараз багато, в нас збільшився колектив, було 26 вчителів, а зараз ми маємо 43, разом з нами (директором та завучем – Ред.). Всі вони – викладачі нашого університету. Збільшився й учнівський колектив. У нас зараз 162 дитини.

- Як у Вас були побоювання та чи справдилися вони?

- Це не можна сказати побоювання, я розумію ризики – це нова справа. У будь-якій справі є завжди ризики, навіть у виробництві надтвердого матеріалу – діаманту, його потрібно обережніше. Те ж саме стосується і нових спеціальностей для нашого університету. Вони зрозумілі всім, хто займається середньою освітою. Але були й побоювання – новий колектив, нові завдання, які перед ним стоять,

зокрема, як викладачі будуть відчувати себе в ролі шкільних вчителів. Дещо з цих побоювань справдилось, проте ми були до них готові. Не готовими ми були до карантину, який був пов'язаний з Covid-19, та до війни. Ці події понижують рівень навчального процесу, тому що психологічний стан вчителів та учнів падає. Ось такі труднощі були не передбачуваними.

- З якими проблемами Ви зіткнулися зараз, на другому році існування?

- Основна проблема полягає у тому, що частина наших учнів знаходиться за кордоном, і нам приходится працювати в змішаному режимі, тобто більша частина класу знаходиться в аудиторії, а менша частина знаходиться по той бік монітору. Ще одна проблема – проблема безпеки. Під час повітряної тривоги ми спускаємося у сховище. Я переживав, що буде досить складно завести учнів у сховище, проте ми тренувалися кілька разів і наші учні виявилися досить таки організованими. Реальна повітряна тривога показала, що весь колектив ліцею організовано спустився у наше сховище, і все відбулося так, як відпрацьовували.

- Про які досягнення Ви вже можете повідомити громаді?

- Наші учні беруть участь в різних наукових конкурсах, які проводяться як на обласному, так і на міжнародному рівнях. На міжнародних конкурсах ставали переможцями, показуючи досить таки високі результати, і на обласних олімпіадах також. Головний здобуток – це ті знання, які вони отримують. Я думаю, вони це оцінять через рік, коли будуть складати ЗНО, і побачать, наскільки важливий вони отримали досвід та знання.

- Що змінилося в ліцеї за рік?

- В нас зроблено для наших ліцеїстів чотири нових кабінети, вони повністю обладнані. Колектив наш оновився. Викладачі отримали новий досвід та професійно виросли. Деякі уроки-лекції читаються одразу для всього потоку, але, водночас, вони привчаються наших учнів працювати у великих аудиторіях, привчають конспектувати лекційний матеріал.

- Що цікавого відбулося за цей час?

- Відбулося багато що цікавого, починаючи з конкурсу

«Ми шукаємо таланти», який ми провели ще восени минулого року. Наші учні показали досить таки високий рівень. У нас в ліцеї багато чого цікавого відбувається. Розумієте, людина може досить довго дивитися на сіре небо і сказати – що там є цікавого, а художник подивиться на сіре небо і побачить там декілька тисяч відтінків і намалює картину. Так само і з учнями. Багато чого цікавого відбувається, коли з ними працюєш. Найцікавіше – це спостерігати як вони розвиваються, що з ними відбувається, коли приходять в новий колектив, як проходять адаптації, коли вони всі такі тихі-тихі. Це цікаві моменти, особливо для психологів. Потім починається етап наступний, вони починають змагатися за своє місце «під сонцем», тобто у колективі.

Закінчення на 2-й стор.

Щирі вітання

У переддень Дня працівників освіти відбулось засідання вченої ради університету, на якому ректорка Галина Киричук привітала колег з прийдешнім професійним святом і подякувала за невтомну працю. А також привітала ювілярів з їх особистим святом та нагородила почесними грамотами:

Леоніда ЛЕВЧУКА — викладача кафедри теоретико-методичних основ фізичного виховання та спорту;

Наталію ДЯЧЕНКО — доцентку кафедри української мови та методики її навчання;

Олександра ЖУКОВСЬКОГО — декана історичного факультету;

Лесю ЯЩУК — доцентку кафедри української мови та методики її навчання;

Сергія БОНДАРЯ — старшого лаборанта кафедри фізики та методики її навчання;

Ірину ТАРАБУ — доцентку кафедри германської філології та зарубіжної літератури.

Будьте щасливими! Миру та добра вам та вашим родинам!

Вітаємо також **Олену ГЕЧУ** з отриманням диплома доктора філософії! Пані Олена є випускницею аспірантури ЖДУ імені Івана Франка, здійснювала дисертаційне дослідження з історії України під керівництвом докторки історичних наук, професорки кафедри історії України Вікторії Венгерської.

Традиційно в останню п'ятницю місяця маємо засідання вченої ради, яке розпочинається з урочистих вручень відзнак працівникам університету.

Сьогодні колектив щиро привітав з отриманням атестата доцента **Тамару АНДРІЙЧУК** — доцентку кафедри екології та географії.

А також за бездоганним сумлінну працю, високий професіоналізм, зразкове виконання службових обов'язків та з нагоди ювілею вітали:

Наталію НЕСТЕРЕНКО — прибиральницю службових приміщень навчального корпусу № 3;

Валентину СИЧЕВСЬКУ — старшу викладачку кафедри мистецької освіти;

Нінель СИДОРЧУК — професорку кафедри професійно-педагогічної, спеціальної освіти, андрагогіки та управління;

Наталію ГОРДІЙЧУК — сторожа гуртожитку № 1;

Марину ФРАНЧУК — доцентку кафедри української та зарубіжної літератури і методики їх навчання;

Вікторію ЖУКОВСЬКУ — доцентку кафедри міжкультурної комунікації та іншомовної освіти;

Антон СІЧЕВСЬКОГО — доцента кафедри історії України;

Тетяну ЄРМОШИНУ — доцентку кафедри зоології, біологічного моніторингу і охорони природи.

Щиро вітаємо колег з відзнаками! Бажаємо миру та добра! Жити щасливо у мирній та квітучій Україні!

Прес-служба університету

«В укриття!»

Або що робили студенти ЖДУ імені Івана Франка під час повітряної тривоги в університеті?

Повітряна тривога – страх, паніка чи спокій та врівноваженість. Які відчуття були у студентів, спускаючись до укриття?

14 вересня о 16:47 у місті Житомир було оголошено повітряну тривогу. У цей час студенти ННІ філології та журналістики перебували в університеті на очній формі навчання і вперше були змушені пройти негайно до укриття.

Під час спуску до укриття студентів супроводжували викладачі. В укриттях було все необхідне: місця для продовження навчального процесу, запаси питної води, а також запаси медикаментів.

«Як тільки почалася тривога, був стан сприйняття реальності, але, чесно кажучи, страху не було. Було розуміння, що нічого не прилетить, але заради безпеки потрібно спуститися до укриття. Вже там, в укритті, виникли думки – наскільки довго ми тут», – каже Карпенко Вероніка, студентка 3 курсу спеціальності

«Журналістика».

Спершу, викладачі намагалися продовжити навчальний процес, але через велике скупчення людей та галас – це було вкрай важко. Тому студенти довго не сумували і почали співати українські пісні, зокрема «Смереку», «Ой, у лузі червона калина», «Дзідзьо – Кадилак» та інші. На обличчях не було видно ні паніки, ні страху, всі були на позитиві, спілкувалися, співали, розважалися та сміялися.

У такий важкий час студентсько-викладацький колектив нашого університету намагається продовжувати освітній процес. І навіть повітряні тривоги цьому не перешкода, адже, попри це, студенти та викладачі намагаються бути на позитиві.

Альбіна Степанюк

НАУКОВИЙ ЛІЦЕЙ: другий рік існування

Закінчення.

Початок на 1-й стор.

Починають визначатися хто є хто. Цікавим є ще один факт – коли учні повертались на навчання, то вони дуже хотіли не дистанційного навчання, а навчання в аудиторіях, їм не вистачало спілкування з друзями, однокласниками та вчителями. Зустрічаючись у перші дні, вони обіймалися, ділилися своїми враженнями. Зараз вони прийшли уже такими дорослими, а хлопці мужнішими. Ці етапи досить таки цікаві, з моєї точки зору.

Як показали себе Ваші ліцеїсти за цей рік? Бо минулого вересня ходили розмови, що хороших учнів директори міських шкіл не відпускали до Наукового ліцею.

– Можливо директора і не відпускають, але це право батьків. В нас прекрасні діти, як в цьому, так

і минулого року, досить таки потужні «іноземці» і ми цей рівень показали на різних конкурсах. Генії – це такі діти, з якими ще важче працювати, аніж зі звичайними дітьми. Потрібно зрозуміти, що таке найкращий і не найкращий рівень, дитина, якщо знає на 5, вона має отримати 5, а якщо вона знає на 12, вона і має отримати 12. Ліцей розширив свої можливості з точки зору наукової роботи і наші учні можуть брати участь у різних конкурсних роботах.

Як Ви формуєте колектив вчителів? За яким принципом?

– Формування нашого викладацького корпусу іде в тісній співпраці з університетом. Обговорюємо з завідувачем кафедри кандидатури тих викладачів, які потрібні і які підходять на ту чи іншу посаду. Зазначу, що у нас немає вчителів, які не є викладачами університету.

Як на навчання вплинула війна? Чи щось змінилося в

організації навчального та виховного процесу?

– Так, звичайно, війна вплинула на всіх. Ще 24 лютого, здається, о шостій годині ранку ректор Галина Киричук зателефонувала і сказала, що ми навчання не проводимо. Ми якраз напередодні підготували укриття, ми знали, що буде загроза і ми маємо бути готові. Звісно, що почали працювати на дистанційній формі навчання, не примушуючи викладачів та учнів виходити на навчання за умови загрози їхньому життю. Ми намагалися підтримати дітей та закінчити навчальний рік.

Чи маєте якісь мрії, плани на новий навчальний рік?

– Планів завжди багато. Найбільше хочеться, щоб закінчилася війна, а плани на майбутнє – багато працювати та відкривати щось нове.

Вероніка Левчук

25 ліцей навчається у ЖДУ імені Івана Франка

Старшокласники зруйнованого внаслідок авіаудару ліцею №25 м. Житомира почали свій новий навчальний рік в аудиторіях нашого університету. Про те, як зустрів школярів університет, про їх адаптацію та проблеми, які можливо виникають під час навчання в ЖДУ, розповів редакції директор ліцею Іван Денисюк.

– Як зустрів Ваших учнів та Ваших педагогів Житомирський державний університет?

– Привітно зустрів. Ще влітку, коли готували аудиторії до прийомки, приємно вразило те, що в усіх питаннях нам пішли назустріч: з розкладом, з виділенням комп'ютерних класів, спортивного залу для уроків фізкультури. Закріпили за нами дуже гарне сховище.

Вимоги до аудиторій для студентів і для школярів дещо різні, але зробили нам так, щоб все відповідало нормам для школярів. Не вистачало інтернету, ми підключили своїх фахівців, ваші фахівці з університету допомогли. Тобто, я побачив одну команду, яка зацікавлена в результаті праці. Це приємно вразило.

– Як класи навчаються зараз в аудиторіях університету?

– Зараз в аудиторіях університету навчаються 9-11 класи, але тільки ті учні, батьки, яких виявили бажання, щоб їхні діти навчались очно. Тобто, у нас зараз п'ять класів: два 9-х класи, два 10-х класи і один 11 клас. Батьки написали заяви до початку навчального року про те, як саме вони хочуть, щоб їх діти навчались: в очному чи дистанційному форматі.

– Скільки аудиторій виділили для навчання та у яких корпусах?

– Нам спочатку виділили 8 аудиторій і 4 аудиторії для поділу на групи, але ми не всі аудиторії зайняли, тому що у нас не всі класи

вийшли на очне навчання. Зараз ми займаємо повноцінних 5 аудиторій і 4 – для поділу. Також в окремих кабінетах проводяться уроки інформатики, визначено спортивний зал для уроків фізкультури.

В основному, ми навчаємось в навчально-лабораторному корпусі №4, але за нами закріплені ще 4 аудиторії на фізматі (у центральному корпусі – Ред.), з яких поки що використовуємо тільки аудиторію 101.

– Як школярі сприймають навчання у приміщеннях університету? Чи не виникають якісь проблеми?

– Ліцеїстам подобається навчатись в приміщеннях університету. Вони ніби одразу подорослішали. Звичайно, діти ще звикли до шкільної їдальні, буфету. Тут такого немає, але вони знайшли вихід.

Якщо казати про проблеми, то серйозних проблем немає. Зараз тільки виникає питання, чи буде опалюватись корпус №4, а якщо «ні», то де ми будемо навчатись, але і це питання вирішується. В цілому, адміністрація ліцею і університету постійно співпрацюють.

– Скажіть, а як спланований робочий день у вчителів-предметників? Вони ж читають свій предмет у різних класах, які розкидані по різних приміщеннях нашого міста. Керівництво школи це якось передбачило, згрупувало уроки по локаціям, чи

вчителі в один день можуть мандрувати по всьому місту?

– Зрозуміло, що передбачило. Був перерозподіл годин таким чином, щоб основне навантаження у вчителя було в одній локації, а довантаження – класи з дистанційним навчанням. Тому, якщо вчитель викладає предмет, де декілька годин на тиждень, він задіяний в одній локації. А якщо це предмет, що має одну годину на тиждень, тоді вчитель в один день в одній локації, в інший день – в іншій локації. Намагались зробити розклад так, щоб максимально у вчителя було дві локації за день.

– Університетське заняття триває 1 годину 20 хвилин, а шкільний урок триває 45 хвилин. Як Ви підлаштувались під розклад дзвінків університету чи живете за власним розкладом?

– Ми живемо за власним розкладом, для нас дзвінків не дають. Але кожен вчитель та учень вже ці дзвінки знають напам'ять. Окрім того, в кожній аудиторії знаходиться роздрукований розклад дзвінків.

– Ми живемо в умовах війни, в умовах регулярних повітряних тривог. Для вчителів Вашого ліцею та для школярів керівництво університету надало місця у сховищах? Як такі умови навчання сприймають діти?

– Ми ділимо сховище разом з Науковим

ліцеєм при ЖДУ. В Науковому ліцеї навчаються і наші колишні учні. У нас комфортні умови в укритті і дружні стосунки з учнями Наукового ліцею. Ліцеїсти під час перебування в укритті спілкуються, разом грають в настільні ігри. Директор Наукового ліцею Віктор Рудницький багато років викладав в нашому ліцеї фізику, тому з багатьма нашими ліцеїстами знайомий. А до таких екстремальних умов навчання учні ставляться з розумінням і сприймають нормально. Це старшокласники, паніки та стресу у них немає. Вони швидко привчилися, швидко евакуюються, знають чітко де вони мають розташовуватись. Вчителі контролюють хто має бути в укритті, маємо відповідні списки та журнали.

Олександра Осіпова

«Запрошені професори»

Сучасний студент в умовах глобалізації та діджиталізації, в умовах вільного вибору як навчальних дисциплін, так і навчального закладу, потребує комунікації не лише зі своїми викладачами, а й з відомими вченими з різних наукових інституцій як України, так і світу. Сучасний світ вимагає, а університет надає можливість значно ширшого сприйняття дійсності.

Проект «Запрошені професори» існує у Житомирському державному університеті імені Івана Франка з 28 лютого 2019 року. У рамках проекту студенти університету у режимі відеоконференції на платформі ZOOM зустрічаються з відомими науковцями, професорами зі світовим ім'ям. Професори читають лекції, відповідають на запитання студентів та викладачів. На сайті університету є вкладка, де знаходяться усі оголошення про лекції - <https://zu.edu.ua/prof.html>.

Хтось може скаже, що ZOOM обмежує спілкування, воно є неживим та нецікавим. А комусь така форма надзвичайно зручна. Особливо у часи війни – учасники знаходяться у захищених безпечних приміщеннях, слухають лекцію відомого професора про хмарні технології в освіті та науці; алегоричний, символічний та метафоричний код літератури; ігрові

задачі у програмуванні; вплив соціальних факторів на поширеність проблем психічного здоров'я; роль чорносотенців у загостренні міжнародних взаємовідносин тощо.

Ми в редакції вирішили зробити вибірку зустрічей за вересень-жовтень та взяти інтерв'ю у одного з організаторів подібних лекцій.

08.09.2022 р. - **Віктор Куйбіда**, декан факультету фізичного виховання, кандидат біологічних наук, доктор історичних наук, професор кафедри біології, методології і методики навчання Університету імені Григорія Сковороди в Переяславі - «Народні назви риб, земноводних, плазунів, птахів, ссавців, зумовлені біологічними особливостями тварин»

22.09.2022 р. - **Інна Осадченко**, професор кафедри соціальної роботи та реабілітації Національного

університету біоресурсів та природокористування України - «Індивідуальність і гурт людей: соціально-психологічні залежності» (лекція-тренінг).

27.09.2022 р. - **Григорій Васянович**, доктор педагогічних наук, професор кафедри соціальної роботи, управління та суспільних наук Львівського державного університету безпеки життєдіяльності, Почесний академік Національної академії педагогічних наук України - «Християнсько-філософський персоналізм Григорія Сковороди»

27.09.2022 р. - **Володимир Дубовий**, доктор с.-г.наук, заслужений працівник сільського господарства України, професор кафедри загальної екології та ектофології Білоцерківського національного аграрного університету - «Роль фітотронно-тепличних комплексів у вирішенні науково-освітніх проблем»

28.09.2022 р. - доктор **Рамон**

Мартін Родригес-Дагніно, професор Монтеррейського технологічного інституту (Мексика) - «Вікна Мат'є для обробки даних»

28.09.2022 р. - **Ігор Войтович**, доктор педагогічних наук, професор, завідувач кафедри інформаційно-комунікаційних технологій та методики викладання інформатики Рівненського державного гуманітарного університету - «Хмарні технології в освіті та науці»

29.09.2022 р. - **Володимир Гладишев**, доктор педагогічних наук, професор кафедри теорії й методики мовно-літературної та художньо-естетичної освіти Миколаївського обласного інституту післядипломної педагогічної освіти - «Бібліотерапевтичне читання як інструмент психологічної самопомогі вчителя»

29.09.2022 р. - **Микола Зось-Кіор**, доктор економічних наук, професор кафедри менеджменту ім. І.А. Маркіної Полтавського державного аграрного університету - «Комунікації під час війни»

29.09.2022 р. - **Марина Навальна**, доктор філологічних наук, професор кафедри журналістики та мовної комунікації Національного університету біоресурсів і природокористування

України - «Вплив позамовних чинників на словниковий склад (на матеріалі мови українських ЗМК)»

01.10.2022 р. - **Ірина Кравчук**, доктор економічних наук, професор кафедри менеджменту та маркетингу Поліського національного університету - «Тайм-менеджмент вчителя початкової школи»

06.10.2022 р. - **Олександр Міца**, доктор технічних наук, доцент, завідувач кафедри інформаційних управлюючих систем та технологій Ужгородського національного університету - «Ігрові задачі у програмуванні»

06.10.2022 р. - **Івона Боравська**, доктор наук гуманістичних в галузі педагогіки Міжнародної Академії Прикладних Наук в Ломжі (Польща) - «Інтеграція дошкільної та початкової шкільної освіти України в європейський освітній простір: польський досвід»

06.10.2022 р. - **Зоя Шарлович**, кандидат педагогічних наук (PhD), адміністраційний працівник відділу профорієнтації та міжнародної співпраці, ад'юнкт Міжнародної Академії Прикладних Наук в Ломжі (Польща) - «Інтеграція дошкільної та початкової шкільної освіти України в європейський освітній простір: польський досвід»

Закінчення на 3-й стор.

Благодійний ярмарок смакоти

Традиційний благодійний ярмарок «Вдячність і Перемога» на підтримку Збройних сил України відбувся 25 жовтня у ННІ іноземної філології. Студенти факультету іноземних мов продавали солодоші, які самі приготували вдома. Всі кошти будуть переказані для потреб військовим. Редакція звернулася за коментарями до організатора ярмарку Наталіни Зелінської, викладача кафедри германської філології та зарубіжної літератури, та Юлії Ли-сецької, заступника директора ННІ іноземної філології з виховної роботи.

— Розкажіть нашим читачам про саму ярмарку. Як з'явилася ідея, хто підтримав?

Н.З. — Ярмарок організовується щорічно та присвячується різній тематиці. В 2019 році вона була присвячена століттю університету, запрошували на каву до Івана Франка. Цього року, через війну в країні, ми вирішили присвятити ярмарку країнам, які допомагають Україні, висловити їм свою подяку. Ми вдячні тим країнам, які надали прихисток нашим студентам. Це Польща, де живуть наші справжні брати і сестри. Це Німеччина, країна зимової казки. І, звичайно, їм присвячені страви української кухні.

— Страви готували студенти самі, чи, можливо, придбали їх?

Н.З. — Всі страви, переважно, готували студенти. У нас є традиція готувати страви країн, мови яких ми вивчаємо.

— Хто долучився до виготовлення солодошів?

Ю.Л. — Зазвичай, ми організовуємо ярмарку зі студентами першокурсниками, до яких часто долучаються студенти другого курсу. Тобто, вони свій досвід передають їм, і разом, так би мовити, співпрацюють. В кожній групі першого курсу є ментор, і він допомагає їм у всьому. Звичайно, ініціатива йде,

в першу чергу, від студентів, викладачів кафедр, зокрема кафедри германської філології та зарубіжної літератури, та, звичайно, деканату. Наш викладач, Наталіна Зелінська, щороку нам допомагає в цій організації, пропонує свою ідею. Ми завжди її підтримуємо і допомагаємо реалізувати.

— Як Ви думаєте, за якою стравою найбільше сумують наші солдати, коли знаходяться на передовій?

Ю.Л. — Мій дядько ось нещодавно повернувся на реабілітацію. Розказував, що найбільше сумував за борщем, за нашим українським картопляним пюре, і навіть, коли до них приїздили волонтери та питали що їм привезти, вони відповіли — олів'є. А з солодошів це — млинці, смачні

булочки, печиво та пироги.

— Скільки по часу займала підготовка до ярмарку?

Ю.Л. — Ми планували її провести ще 10 жовтня, але наші плани змінилися у зв'язку з ракетними обстрілами по Україні, тому захід довелося перенести. Але все ж таки зробили ярмарок у нашому укритті, раніше тут був буфет, і вирішили, що тут буде безпечно, тихо та спокійно. І в разі тривоги всі зможуть прийти, підтримати ЗСУ, купивши щось смачненьке та поласувати.

Валентина Петрук

«Запрошені професори»

Закінчення. Початок на 2-й стор.

10.10.2022 р. - **Віталій Климчук**, доктор психологічних наук, співкерівник україно-швейцарського проекту «Психічне здоров'я для України», віце президент Національної психологічної асоціації — «Психічне здоров'я та психічні розлади: оптимальна комбінація послуг у громаді (піраміда ВООЗ)»

11.10.2022 р. - **Яніна Курсіте-Пакуле**, професор відділу балістики Латвійського університету, академік Академії Наук Латвії — «Магічні кам'яні баби: балтійська традиція в контексті українського Полісся»

11.10.2022 р. - **Марія Мокиця**, доктор філологічних наук, професор кафедри теорії літератури та зарубіжної літератури Волинського національного університету імені Лесі Українки — «Алегоричний, символічний та метафоричний код літератури»

13.10.2022 р. - **Олена Янковець**, доцент кафедри іноземних мов Національної академії Державної прикордонної служби України ім. Б. Хмельницького — «Особливості побудови лексико-семантичного поля (на прикладі прикордонної термінології)»

13.10.2022 р. - **Віталій Климчук**, доктор психологічних наук, співкерівник україно-швейцарського проекту «Психічне здоров'я для України», віце президент Національної психологічної асоціації — «Психічне здоров'я та психічні розлади: оптимальна комбінація послуг у громаді (піраміда ВООЗ)»

14.10.2022 р. - **Володимир Дубовий**, доктор с.-г. наук, Заслужений працівник сільського господарства України, професор кафедри загальної екології та екоетології Білоцерківського національного аграрного університету — «Особливості використання регульованих агроєкосистем (закритого ґрунту) в епоху різких кліматичних змін»

18.10.2022 р. - **Оксана Книженко**, доктор юридичних наук, професор кафедри кримінального права та кримінології Навчально-наукового гуманітарного інституту Національної академії Служби безпеки України — «Колабораційна діяльність як один із нових злочинів проти основ національної безпеки»

19.10.2022 р. - **Роман Небожук**, кандидат наук з державного управління, доцент кафедри філософії та релігієзнавства Київського університету імені Бориса Грінченка, консультант з питань релігії та стратегічного планування Державної служби України з етнополітики та свободи слова — «Виклики для публічного управління у релігійній сфері в умовах війни в Україні»

19.10.2022 р. - **Галина Корицька**, кандидат філологічних наук, доцент, завідувач кафедри філософії та суспільно-гуманітарних дисциплін комунального закладу «Запорізький обласний інститут післядипломної педагогічної освіти» Запорізької обласної ради — «Формування наскрізних умінь здобувачів освіти засобами інноваційного проекту «Модерні тренди STEAM (Philology & Technology)»

20.10.2022 р. - **Дель Кастільо**, director of ESOL Bilingual Migrant Program St.Louis Public Schools - Алла Гонзалес (США) — «English Language Learner Success in St.Louis Public Schools»

20.10.2022 р. - **Rob Keukens**, Policy Officer GGZ Ecademy Consultant Federation Global Initiative on Psychiatry Supervisor Mobile MH Teams WHO Ukraine (Нідерланди) — «Вплив соціальних факторів на поширеність проблем психічного здоров'я»

21.10.2022 р. - **Ярослав Цецик**, кандидат історичних наук, доцент кафедри публічного управління, адміністрування та інформаційної діяльності, Національного університету

водного господарства та природокористування — «Роль чорносотенців у загостренні міжнародних взаємовідносин на Волині на початку ХХ ст.»

21.10.2022 р. - **Лілія Морська**, доктор педагогічних наук, професор Інституту педагогіки Жешувського університету (Польща) — «Second language acquisition vs second language instruction in teacher education»

25.10.2022 р. - **Ян Капранов**, професор кафедри теорії і практики перекладу з англійської мови Київського національного лінгвістичного університету — «Принципи укладання словника нового типу: корпусний чи фрактальний підхід?»

26.10.2022 р. - **Мігай Кочіш**, професор емерит Сегедського наукового університету (Угорщина) — «3 історії українського правопису»

27.10.2022 р. - **Роксолана Поворознюк**, доктор філологічних наук, професор кафедри теорії та практики перекладу з англійської мови Інституту філології КНУ імені Тараса Шевченка — «Specialized texts in translation. Standards of quality»

27.10.2022 р. - **Тетяна Пантюк**, доктор педагогічних наук, професор, завідувач кафедри загальної педагогіки та дошкільної освіти Дрогобицького державного педагогічного університету імені Івана Франка — «Українське дошкільня в кризових умовах: завдання, функції, вектори розвитку»

28.10.2022 р. - **Лариса Лук'янова**, доктор педагогічних наук, професор, заслужений діяч науки і техніки України, директор Інституту освіти і освіти дорослих імені Івана Язюна Національної академії педагогічних наук України — «Точність і надійність в андрагогічних наукових дослідженнях»

Дмитро Майструк

Редакція зустрілась із завідувачем кафедри журналістики, реклами та PR Валерієм Башманівським, який був організатором проведення лекції доктором філологічних наук, професором кафедри журналістики та мовної комунікації Національного університету біоресурсів і природокористування України Мариною Навальною. Вона виступила перед студентами-журналістами з лекцією на тему: «Вплив позамовних чинників на словниковий склад (на матеріалі мови українських ЗМК)».

— Чому Ви обрали саме професорку Марину Навальну?

— Марина Навальна — доктор філологічних наук, професор, людина, яка все своє життя присвятила дослідженню мовних аспектів журналістики. Коли постало питання вибору професора, який мав розказати нові явища у науці для наших студентів, то кандидатура Навальної була номер один у нашому списку.

— Чим був зумовлений вибір теми — «Вплив позамовних чинників на словниковий склад (на матеріалі мови українських ЗМК)»?

— Ця тема зумовлена своєю актуальністю, адже вона складається з двох пластів. Перший пласт — це те, що наші воїни воюють та захищають нас, а другий пласт стосується інформаційного впливу. Саме мова в цьому пласті відіграє найважливішу роль, адже завдяки неї відбувається комунікація. Професор Навальна сконцентрувала цю тему на нових словах, нових термінах, нових поняттях та нових синтаксичних конструкціях. Цими новинками вона поділилася з нашими студентами і викладачами.

— Які курси Ви запросили на зустріч з науковцем?

— Ми запросили практично всі курси, бо, на наше переконання, професор Навальна мала повідомити студентам важливу інформацію про

мову. А ці зміни мають бути донесені до всіх студентів як бакалаврату, так і магістрату.

— Як Ви вважаєте, ця зустріч була корисна для студентів і чим?

— Ця зустріч важлива тим, що студенти відчували себе не тільки студентами Житомирського державного університету, а й студентами загальноукраїнського рівня. Це дуже важливо, бо є можливість послухати, подивитися, порівняти, почути щось нове. Зокрема, ми переконалися, що студенти й викладачі практично однаково працюють в руслі освітньої програми 061 «Журналістика». Студенти мали можливість поставити питання, мали змогу спостерігати за манерою спілкування, відповіді на питання, встановлення контакту з аудиторією. А це є важливі моменти роботи з аудиторією.

— Наскільки актуальним є проведення такої онлайн-конференції в умовах війни?

— Побутує думка, що війна йде десь далеко, але війна відбувається тут. Ми здійснюємо свою інформаційно-боротьбу, говоримо з студентами, комунікуємо з іншими університетами, втілюємо різні інформаційні проекти. В результаті — виграють українські медіа, які поповнюються якісно підготовленими молодими людьми. В період війни однозначно необхідні подібні інформаційно-просвітницькі заходи, наукові зустрічі. Інформацію про війну мільйони споживачів сприймають завдяки медіа. І саме мові медіа і присвячена лекція професора Навальної.

Дмитро Майструк

На кафедрі дошкільної освіти та педагогічних інновацій ННІ педагогіки, відбулися заходи з нагоди Всеукраїнського Дня дошкілля «Сучасне дошкілля під крилами захисту». Проводилися різноманітні конкурси, зустрічі із професіоналами, виставка власних поробок. Також відбувся концерт, на якому студенти демонстрували свої таланти. Під час урочистостей було відзначено найкращих студентів. За більш детальною інформацією ми звернулися до завідувача кафедри Івана Коновальчука.

Тиждень дошкілля у ННІ педагогіки

— Поясніть нашим читачам що таке тиждень дошкілля?

— Це традиційне свято, яке відзначається в останній тиждень вересня та пов'язане з Міжнародним Днем дошкілля.

— В чому полягає суть Тижня дошкілля?

— Основний сенс проведення Тижня дошкілля - підвищити престижність професії працівників дошкільної

освіти, вихователя закладу дошкільної освіти. Програма урочистостей розрахована на п'ять днів. В перший день відбулися привітання-постери від академічних груп спеціальності «Дошкільна освіта». У вівторок викладачі кафедри дошкільної освіти та педагогічних інновацій зустрілися зі студентами першого курсу. На третій день була призначена зустріч з професіоналом-практиком, відмінником

освіти України, вихователем-методистом Житомирського дошкільного навчального закладу №57 Тетяною Сімайкіною. На четвертий день пройшло два заходи – зустріч з професіоналом-практиком, вихователем, керівником гуртка англійської мови Житомирського дошкільного закладу №70 «Віночок» Інною Левик та концерт силами студентів спеціальності «Дошкільна освіта» з нагоди

Всеукраїнського Дня дошкілля. У завершення дня відбулася виставка поробок студентів та похід у кіно-театр.

— Студенти якого курсу брали участь у заходах Тижня дошкілля?

— Участь брали студенти всіх курсів.

— Що нового Ви самі дізналися на тижні дошкілля цього року?

— Сказати, що щось абсолютно нове – неможливо. Проте хочу принагідно

зауважити, що кожного разу, відзначаючи тиждень дошкілля, я як завідувач кафедри бачу, наскільки талановитими є наші студенти, майбутні вихователі дошкільної освіти.

— Які, на Вашу думку, є основні риси вихователя?

— Найсуттєвішою якістю, яка характеризує справжніх вихователів, є доброта та любов до дітей.

Катерина Куцан

Чемпіони з легкої атлетики навчаються у ЖДУ!

В середині вересня в Івано-Франківську відбувся чемпіонат України серед юніорів з легкої атлетики, де студенти факультету фізичного виховання і спорту нашого університету посіли призові місця у таких дисциплінах:

естафетний біг 4х400 м - Олександра Руденко - 1 місце

біг 110 м з бар'єрами - Кирило Лампівський - 2 місце

естафетний біг 4х400 м - Владислава Колесникова - 3 місце

Редакція поставила нашим чемпіонам кілька запитань про чемпіонат, про підготовку до нього та про життя взагалі:

1. Що було найскладнішим під час змагань?

2. Чи не заважали проведенню чемпіонату повітряні тривоги?

3. Як Вам вдається поєднувати спортивні змагання та навчання?

4. Скільки годин в день Ви тренуєтесь?

5. Де відбуваються Ваші тренування?

6. Чи дотримуєтесь Ви спеціального харчового раціону?

7. Чи можна рекомендувати дівчатам біг як засіб для схуднення?

8. Ви по закінченню навчання плануєте працювати по спеціальності чи будете професійно займатися спортом?

Ось які відповіді ми отримали:

Олександра Руденко:

1. Найскладнішим було - це погодні умови. Постійно був дощ, вітер та було досить холодно. На дворі було 10 градусів, а нам потрібно вдягати топик та шорти. Ми там розтиралися розігрівалими мазіями. Ось це було найскладніше на цих змаганнях.

2. Ні, нам повезло. Їх не було.

3. Це дуже нелегко, але вдається. Тому що викладачі більш лояльно до цього ставляться. Коли ти їдеш на змагання, то ще пишеш заяву на звільнення від занять, вони закривають енк. Але все одно потрібно переписувати конспекти лекцій, на всіх заняттях потрібно оцінки заробляти і відпрацьовувати.

4. В день по дві, дві з половиною години.

5. Коли тепло, то на стадіоні «Полісся», а коли холодно, то ми там у манежі. П'ять разів на тиждень.

6. Коли змагальний період, тоді вже більше притримуєшся правильного харчування. А так – не дуже.

7. Я вважаю, що так. Але це повинно бути з правильним раціоном харчування і біг має бути не менше 30 хвилин хоча б три рази на тиждень, не менше.

8. Я буду і займатися спортом, і працювати за спеціальністю. Хочу і буду поєднувати все це.

Кирило Лампівський:

1. Несприятливі погодні умови.

2. Ні, їх не було.

3. Трішки важко, але наздоганяю.

4. По три години в день. П'ять разів на тиждень. Інколи буває два тренування в день.

5. На стадіоні «Полісся».

6. Взагалі ні, але намагаюся не вживати багато мучного, жирного та всякі чіпси з колю.

7. В принципі так, але, головне, це правильний, здоровий раціон.

8. Наразі в планах займатися професійним спортом.

Владислава Колесникова:

1. Найскладнішим було налаштувати себе бігти, бо погода була не з простих. Було дуже

холодно та лив сильний дощ.

2. Ні, змагання обійшлися без повітряних тривог.

3. Складновато, але бажання вдосконалитися мотивує. Я вчу, пишу конспекти по дорозі на змагання, на спортивних зборах і навіть, деколи, на тренуваннях.

4. Як коли. Якщо це

одне тренування на день, то дві-три години, якщо по два тренування на день, то п'ять-шість годин.

5. Стадіон «Полісся».

6. Так. Особливо за останні місяці перед змаганнями спортсмени намагаються збалансувати свій раціон.

7. Вважаю, що так. Але щоб це реально допомогло схуднути, потрібно бігати не менше п'яти кілометрів і хоча б три рази на тиждень.

8. Після закінчення навчання я планую працювати тренером з легкої атлетики, бо дуже обожнюю цей спорт і мрію працювати з дітьми.

Також після закінчення навчання я збираюся й далі продовжувати свою спортивну кар'єру.

Жуковська Єлизавета

Вікторина зі статистики

Нещодавно на фізико-математичному факультеті пройшла «Статистична вікторина», на якій студенти-статистики змагалися зі знань по своєму фаху. Редакція вирішила детальніше про це розпитати у заступника декана фізико-математичного факультету Світлани Постовой.

— Що таке «Статистична вікторина»?

— «Статистична вікторина» — це організований нестандартний захід, на якому студенти-статистики мають змогу продемонструвати свої знання, а також уміння аналізувати та робити висновки.

— Чим займаються на «Статистичній вікторині»?

— Це своєрідні змагання між командами. Ми обрали три команди: фізики, математики та статистики. Задання були на загальний рівень ерудиції та на вміння знайти вірну відповідь серед тих підказок, які фігурували в запитаннях.

— Які курси брали участь у вікторині?

— В цілому, у вікторині брали участь студенти першого курсу.

— Якого типу питання Ви підібрали для студентів?

— Для запитань ми використовували дані з Українського статистичного агентства. А також були запитання на знання загальноновідомих фактів.

— Які переваги вікторина дає студентам?

— Ця вікторина орієнтує студентів, які обрали спеціальність «статистика», та підкаже чим займатися в подальшому житті. Як показує практика, студенти часто обирають свою майбутню спеціальність навамання. У решти студентів ця вікторина розвине інтерес до математики та статистики.

Влада Осіпчук

Переможець чемпіонату Європи

З 26 по 28 вересня 2022 року у м. Тбілісі (Грузія) проходив чемпіонат Європи зі змішаних бойових мистецтв міжнародної федерації САММА. Збірна України зайняла 2 загалнокомандне місце. У складі збірної команди України успішно виступив студент факультету фізичного виховання і спорту Житомирського державного університету імені Івана Франка Анатолій Оськін. Редакція вирішила поспілкуватися з чемпіоном

— Що саме підштовхнуло Вас до заняття цим видом спорту?

— Як і переважна більшість, я почав тренуватися, щоб вміти себе захистити. А професійно займатися цим видом спорту мене підштовхнула людина, що горіла ідеєю розвитку MMA в Житомирській області.

— Чим техніка у змішаних бойових мистецтвах відрізняється від інших видів спорту?

— MMA - це універсальний вид спорту, в якому збалансовано боротьбу та ударну техніку, роботу в стійці та партері, можливість закінчити бій в будь-який момент за допомогою болювого прийому, нокауту чи за рішенням суддів.

— Чи може людина почати займатися змішаними бойовими мистецтвами, яка ніколи не займалася спортом?

— Так, звичайно. Є групи для новачків, спортсменів, що виступають, і для професіоналів.

— Як Вам вдається поєднувати спорт і навчання? Чи залишається час на себе і відпочинок?

— Головне – правильна мотивація і бажання розвиватися. Відпочивати теж встигаю. Головне – правильно розподілити свій час.

— Які поради Ви б дали людині, яка

тільки почала займатися змішаними бойовими мистецтвами?

— Не поспішайте, все прийде з часом.

— Пам'ятаєте своє перше змагання?

— Звичайно, таке не забувається.

— Чи пам'ятаєте Ви свої поразки на змаганнях та як Ви їх переживали?

— Тема поразок болюча для кожного спортсмена. Але через те, що я тренуюсь з дитинства, то навчився їх сприймати як урок.

— Як загартовувати себе психологічно?

— У кожного це індивідуально. Немає єдиної формули.

— Чи є для жінок якісь обмеження у цьому спорті?

— Ні. Є різниця в правилах по віковим групам та між аматорами та професіоналами.

— Життя спортсмена відрізняється не лише постійними тренуваннями, а й спеціальною дієтою, якої бажано дотримуватись. Чи дозволяєте Ви собі якимось час від часу балувати тим, що вживати не можна?

— Дієти суворої мало хто дотримується. Адаже в міжсезоння це зробити особливо важко. Тому особисто я їм, в основному, корисну їжу. Але після суворої дієти і втрати ваги, вже після поєдинків ми з командою

дозволяємо собі трохи зайвих вуглеводів.

— Чи були якісь казуси на змаганнях?

— Без казусів не пройшли жодні змагання.

На крайніх змаганнях у першому бою зламав плеснову кістку, думав зніматися зі змагань. Привіз золото.

— Чи хотілось Вам колись піти із спорту?

— Було пару моментів. Але відпочинок, близькі та родина допомагають тримати себе в руках і рухатись далі.

— Як Ви любите відпочивати? Який відпочинок Ви можете собі дозволити? Скільки Ви можете дозволити собі відпочивати й не тренуватися?

— Я люблю валятися в ліжку. Для мене це справжній відпочинок. Все інше, то вже як прийом доповнення. В даний момент я можу собі дозволити тільки сімейні виїзди за місто і кав'ярню з друзями. А відпочивати без тренувань більше тижня не можу - звичка тримати себе в формі.

— Ким Ви себе бачите через кілька років: Ви будете працювати за фахом, який отримувате в університеті, чи будете далі займатися спортом?

— Так, буду працювати за фахом. В мене є хороша база, уміння і бажання.

Вікторія Калініченко

Закінчення. Початок на 5-й стор.

Кафедра міжкультурної комунікації та іншомовної освіти

викладач – 1 посада (відповідність п.37, п.38 Ліцензійних вимог, затверджених Постановою КМУ №1187 від 30.12.2015р. (не менше 4 пунктів); кваліфікаційний рівень вищої освіти «магістр»; наявність фахових публікацій за останні 5 років) на 1,0 ставки

Кафедра германської філології та зарубіжної літератури

доцент – 1 посада (відповідність п.37, п.38 Ліцензійних вимог, затверджених Постановою КМУ №1187 від 30.12.2015р. (не менше 4 пунктів); кандидат філологічних наук, вчене звання доцента; наявність не менше 5 фахових публікацій за останні 5 років; стаж науково-педагогічної роботи у закладах вищої освіти не менше 5 років) на 1,0 ставки

доцент – 1 посада (відповідність п.37, п.38 Ліцензійних вимог, затверджених Постановою КМУ №1187 від 30.12.2015р. (не менше 4 пунктів); кандидат філологічних наук за спеціальністю 10.02.04 германські мови, вчене звання доцента; наявність публікацій у наукових виданнях, що включені до наукометричної бази Web of Science Core Collection/ Scopus; наявність не менше 5 фахових публікацій за останні 5 років; стаж науково-педагогічної роботи у закладах вищої освіти не менше 5 років) на 1,0 ставки

доцент – 1 посада (відповідність п.37, п.38 Ліцензійних вимог, затверджених Постановою КМУ №1187 від 30.12.2015р. (не менше 4 пунктів); кандидат педагогічних наук за спеціальністю 13.00.02 теорія і методика навчання (германські мови), вчене звання доцента; наявність не менше 5 фахових публікацій за останні 5 років; стаж науково-педагогічної роботи у закладах вищої освіти не менше 5 років) на 1,0 ставки

доцент – 1 посада (відповідність п.37, п.38 Ліцензійних вимог, затверджених Постановою КМУ №1187 від 30.12.2015р. (не менше 4 пунктів); кандидат педагогічних наук, вчене звання доцента; наявність публікацій у наукових виданнях, що включені до наукометричної бази Web of Science Core Collection/ Scopus; наявність фахових публікацій за останні 5 років; стаж науково-педагогічної роботи у закладах вищої освіти не менше 5 років) на 1,0 ставки

НАВЧАЛЬНО-НАУКОВИЙ ІНСТИТУТ ПЕДАГОГІКИ
Кафедра англійської мови з методиками викладання у дошкільній та початковій освіті

доцент – 1 посада (відповідність п.37, п.38 Ліцензійних вимог, затверджених Постановою КМУ №1187 від 30.12.2015р. (не менше 4 пунктів); кандидат педагогічних наук, вчене звання доцента; наявність публікацій у наукових виданнях, що включені до наукометричної бази Web of Science Core Collection/ Scopus; наявність не менше 5 фахових публікацій за останні 5 років; стаж науково-педагогічної роботи у закладах вищої освіти не менше 5 років) на 1,0 ставки

Кафедра дошкільної освіти та педагогічних інновацій

доцент – 1 посада (відповідність п.37, п.38 Ліцензійних вимог, затверджених Постановою КМУ №1187 від 30.12.2015р. (не менше 4 пунктів); кандидат педагогічних наук, вчене звання доцента; наявність не менше 10 фахових публікацій за останні 5 років; стаж науково-педагогічної роботи у закладах вищої освіти не менше 5 років) на 1,0 ставки

доцент – 1 посада (відповідність п.37, п.38 Ліцензійних вимог, затверджених Постановою

КМУ №1187 від 30.12.2015р. (не менше 4 пунктів); кандидат педагогічних наук, вчене звання доцента; наявність не менше 5 фахових публікацій за останні 5 років; стаж науково-педагогічної роботи у закладах вищої освіти не менше 5 років) на 1,0 ставки

доцент – 1 посада (відповідність п.37, п.38 Ліцензійних вимог, затверджених Постановою КМУ №1187 від 30.12.2015р. (не менше 4 пунктів); кандидат наук, вчене звання доцента; наявність фахових публікацій за останні 5 років; стаж науково-педагогічної роботи у закладах вищої освіти не менше 5 років) на 1,0 ставки

асистент – 1 посада (відповідність п.37, п.38 Ліцензійних вимог, затверджених Постановою КМУ №1187 від 30.12.2015р. (не менше 4 пунктів); кваліфікаційний рівень вищої освіти «магістр») на 1,0 ставки

Кафедра початкової освіти та культури фахової мови

доцент – 3 посади (відповідність п.37, п.38 Ліцензійних вимог, затверджених Постановою КМУ №1187 від 30.12.2015р. (не менше 4 пунктів); кандидат педагогічних наук, вчене звання доцента; наявність публікацій у наукових виданнях, що включені до наукометричної бази Web of Science Core Collection/ Scopus; наявність не менше 5 фахових публікацій за останні 5 років; стаж науково-педагогічної роботи у закладах вищої освіти не менше 5 років) по 1,0 ставки

Кафедра мистецької освіти

доцент – 1 посада (відповідність п.37, п.38 Ліцензійних вимог, затверджених Постановою КМУ №1187 від 30.12.2015р. (не менше 4 пунктів); кандидат педагогічних наук, вчене звання доцента; наявність фахових публікацій за останні 5 років; стаж науково-педагогічної роботи у закладах вищої освіти не менше 5 років) на 1,0 ставки

доцент – 1 посада (відповідність п.37, п.38 Ліцензійних вимог, затверджених Постановою КМУ №1187 від 30.12.2015р. (не менше 4 пунктів); доктор філософії у галузі знань 02 Культура і мистецтво спеціальності 025 Музичне мистецтво; наявність фахових публікацій за останні 5 років; стаж педагогічної роботи не менше 5 років) на 1,0 ставки

старший викладач – 1 посада (відповідність п.37, п.38 Ліцензійних вимог, затверджених Постановою КМУ №1187 від 30.12.2015р. (не менше 4 пунктів); кваліфікаційний рівень вищої освіти «магістр»/ «спеціаліст» за спеціальністю «Актор драматичного театру і кіно», «Режисура», «Режисура телебачення»; почесне звання «Заслужений артист Української РСР») на 1,0 ставки

викладач – 2 посади (відповідність п.37, п.38 Ліцензійних вимог, затверджених Постановою КМУ №1187 від 30.12.2015р. (не менше 4 пунктів); кваліфікаційний рівень вищої освіти «магістр» за спеціальністю «Музичне мистецтво») по 1,0 ставки

Кафедра образотворчого мистецтва та дизайну

доцент – 1 посада (відповідність п.37, п.38 Ліцензійних вимог, затверджених Постановою КМУ №1187 від 30.12.2015р. (не менше 4 пунктів); кандидат педагогічних наук, вчене звання доцента; наявність не менше 5 фахових публікацій за останні 5 років; стаж науково-педагогічної роботи у закладах вищої освіти не менше 5 років) на 1,0 ставки

старший викладач – 1 посада (відповідність п.37, п.38 Ліцензійних вимог, затверджених Постановою КМУ №1187 від 30.12.2015р. (не менше 4 пунктів); кваліфікаційний рівень вищої освіти «магістр»/ «спеціаліст» за спеціальністю «Образотворче та декоративно-прикладне мистецтво»; стаж науково-педагогічної

роботи у закладах вищої освіти не менше 3 років) на 1,0 ставки

Кафедра професійно-педагогічної, спеціальної освіти, андрагогіки та управління професор

– 1 посада (відповідність п.37, п.38 Ліцензійних вимог, затверджених Постановою КМУ №1187 від 30.12.2015р. (не менше 4 пунктів); доктор педагогічних наук за спеціальністю 13.00.04 професійна педагогіка, вчене звання професора; наявність публікацій у наукових виданнях, що включені до наукометричної бази Web of Science Core Collection/ Scopus; наявність не менше 20 фахових публікацій за останні 5 років; стаж науково-педагогічної роботи у закладах вищої освіти не менше 10 років) на 0,7 ставки

доцент – 1 посада (відповідність п.37, п.38 Ліцензійних вимог, затверджених Постановою КМУ №1187 від 30.12.2015р. (не менше 4 пунктів); кандидат педагогічних наук, вчене звання доцента; наявність не менше 3 публікацій у наукових виданнях, що включені до наукометричної бази Web of Science Core Collection/ Scopus; наявність не менше 5 фахових публікацій за останні 5 років; стаж науково-педагогічної роботи у закладах вищої освіти не менше 5 років) на 1,0 ставки

НАВЧАЛЬНО-НАУКОВИЙ ІНСТИТУТ ФІЛОЛОГІЇ ТА ЖУРНАЛІСТИКИ

Кафедра слов'янських і германських мов
викладач – 2 посади (відповідність п.37, п.38 Ліцензійних вимог, затверджених Постановою КМУ №1187 від 30.12.2015р. (не менше 4 пунктів); кваліфікаційний рівень вищої освіти «магістр»; стаж науково-педагогічної роботи у закладах вищої освіти не менше 5 років) по 1,0 ставки

Кафедра української мови та методики її навчання

доцент – 2 посади (відповідність п.37, п.38 Ліцензійних вимог, затверджених Постановою КМУ №1187 від 30.12.2015р. (не менше 4 пунктів); кандидат філологічних наук за спеціальністю 10.02.01 українська мова, вчене звання доцента; наявність не менше 5 фахових публікацій за останні 5 років; стаж науково-педагогічної роботи у закладах вищої освіти не менше 5 років) по 1,0 ставки

Конкурсні процедури на заміщення вакантних посад науково-педагогічних працівників будуть здійснюватись відповідно до Ліцензійних умов провадження освітньої діяльності, затверджених Постановою Кабінету Міністрів України від 30.12.2015 року № 1187 (зі змінами та доповненнями); з дотриманням вимог, установлених до посад науково-педагогічних працівників, для заміщення яких оголошено конкурс, Законами України «Про освіту», «Про вищу освіту», Професійним стандартом на групу професій «Викладачі закладів вищої освіти», затвердженого наказом Міністерства розвитку економіки, торгівлі та сільського господарства України від 23.03.2021р. №610, та згідно Положення про порядок проведення конкурсного відбору для заміщення вакантних посад науково-педагогічних, педагогічних працівників Житомирського державного університету імені Івана Франка та укладання з ними трудових договорів (контрактів).

Документи приймаються по 10 листопада 2022 року за адресою:

10008, м. Житомир, вул. Велика Бердичівська, 40, відділ кадрів (каб. 218), тел. 43-09-76
Особи, які не є працівниками Університету, для реєстрації участі у Конкурсі подають такі документи:

- заяву на ім'я ректора Університету про

допуск до участі в конкурсі, написану власноруч;

- заповнений особовий листок обліку кадрів із фотокарткою та автобіографією;
- копії документів про вищу освіту, науковий ступінь і вчене звання, засвідчені особисто (після пред'явлення оригіналів);
- копію документу, що засвідчує рівень володіння державною мовою (документ про повну загальну середню освіту за умови, що такий документ підтверджує вивчення особою української мови як навчального предмета (дисципліни), або державний сертифікат про рівень володіння державною мовою, що видається Національною комісією зі стандартів державної мови);
- копію паспорта громадянина України, довідки про реєстрацію місця проживання та ідентифікаційного коду, засвідчені особисто (після пред'явлення оригіналів);
- копію трудової книжки, засвідчену кадровою службою за основним місцем роботи, із зазначенням дати засвідчення (довідка з основного місця роботи);
- список наукових та навчально-методичних праць і винаходів за період науково-педагогічної діяльності протягом останніх п'яти років;
- копії документів, які підтверджують підвищення кваліфікації (стажування) протягом останніх п'яти років (дипломи, сертифікати, свідоцтва, інші передбачені чинним законодавством України документи);
- інформацію про рівень наукової та професійної активності;
- згоду на збір та обробку персональних даних;
- військовий квиток (для військовозобов'язаних).

Науково-педагогічні працівники Університету, які претендують на участь у конкурсі на ту ж посаду на наступний термін або на вищу посаду, подають такі документи:

- заяву на ім'я ректора Університету про допуск до участі в конкурсі, написану власноруч;
- заповнений особовий листок обліку кадрів з фотокарткою та автобіографією;
- копії документів про вищу освіту, науковий ступінь та вчене звання, засвідчені особисто (у разі відсутності у відділі кадрів);
- список наукових та навчально-методичних праць і винаходів за останні п'ять років;
- копію документа про підвищення кваліфікації (стажування) за останні п'ять років засвідчену завідувачем кафедри, на якій він працює (для завідувача кафедри – засвідчену проректором з навчально-методичної та виховної роботи);
- звіт про виконання розділу 3 «Обов'язки науково-педагогічного працівника» попереднього контракту, завірений завідувачем кафедри та профільними проректорами для професора/ доцента/ старшого викладача/ викладача/ асистента; завірений деканом факультету/ директором навчально-наукового інституту та профільними проректорами для завідувачів кафедр;
- інформацію про рівень наукової та професійної активності сформовану із профілю Е-портфоліо.

З Положенням про порядок проведення конкурсного відбору для заміщення вакантних посад науково-педагогічних, педагогічних працівників Житомирського державного університету імені Івана Франка та укладання з ними трудових договорів (контрактів), введеного в дію наказом ректора №119 від 24.09.2021року, схваленим вченою радою університету 24.09.2021року (протокол №18), можна ознайомитись на офіційному сайті університету <http://zu.edu.ua>.

Воєнний час – нові виклики, нові небезпеки

Правила поведінки з вибухонебезпечними предметами – це головна тема інструктажів у закладах освіти. Зі студентами ННІ філології та журналістики зустрілися інспектор першої категорії Микола Грищенко та лейтенант Сергій Солодчук, які працюють у вибухотехнічній службі ГУНП у Житомирській області.

На початку жовтня з студентами всіх інститутів та факультетів Житомирського державного університету імені Івана Франка зустрілися працівники вибухотехнічної служби ГУНП у Житомирській області, розповідаючи про правила безпечного існування цивільних у військових умовах. У п'ятницю, 7 жовтня, студентам ННІ філології та журналістики розповіли про правила безпеки під час воєнного часу та показали найпоширеніші види вибухонебезпечних предметів: тротилів та димові шашки, гранати, протипіхотні міни та різні вибухові пристрої.

Аудиторію особливо зацікавила розповідь про видозмінені боєприпаси, які можуть бути замасковані під гральні шахи, книги, портсигари тощо.

Лейтенант Сергій Солодчук наголосив про небезпеку ПФМ-1 «Лепесток» (скорочення від «протипіхотна фугасна міна»), невеликих, як правило, зелених пластикових протипіхотних мін оригінальної форми. За своєю романтичною назвою – лепесток – приховують потенційну небезпеку для дітей, оскільки зовні не схожі на боєприпаси, тому легко можуть опинитися в руках малечі.

«Що робити, якщо я взяла до рук вибухонебезпечний предмет, а потім схаменулася?», – запитання однієї з студенток викликало бурхливу реакцію. «Якщо вам пощастило, то спокійно покладіть цей предмет назад і відійдіть», – відповів лейтенант поліції. Офіцери запропонували алгоритм дій при виявленні вибухонебезпечного

предмета:

1. Відійдіть від потенційно небезпечного предмету у зворотному напрямку та зателефонуйте за номером служби порятунку – «112» (або за телефоном будь-якої екстреної служби).

2. Зробіть фото вашої знахідки з безпечної відстані для координації ДСНС.

3. Позначте небезпечну ділянку яскравим предметом (залиште парасольку, шапку тощо).

На думку Сергія Солодчука на розмінування території України, на якій відбувалися бойові дії, піде не менше 10 років.

Пам'ятаймо про правила техніки безпеки та наближаймо перемогу!

Софія Зінчук

Тренер «бронзи» на міжнародній олімпіаді з інформатики працює у ЖДУ

У м. Бухарест (Румунія) з 3 по 8 жовтня проходила Балканська олімпіада з інформатики. В олімпіаді брало участь 62 учасники з 16 країн. Збірна України здобула дві бронзові медалі та одну похвальну грамоту. Одним з переможців (бронзова медаль) був Владислав Лозовий, учень 11-го класу Житомирського ліцею №25. А його тренером був і є доцент кафедри комп'ютерних наук та інформаційних технологій нашого університету Сергій Жуковський.

Про підготовку до олімпіади та її подробиці редакція поговорила з тренером бронзового медаліста – Сергієм Жуковським

- За останні роки з'явилося багато олімпіад з інформатики – Центральноевропейська, Європейська дівоча, Європейська юніорська та інші. Чим від них відрізняється Балканська олімпіада з інформатики, у якій брав участь Ваш вихованець Владислав Лозовий?

- Взагалі, це олімпіади зі спортивного програмування. Учні за певний час, як правило, за 5 годин повинні розв'язати відповідну кількість завдань. Принцип усіх цих олімпіад однаковий. Балканська організовується, як правило, серед балканських країн – Греція, Албанія, Хорватія, Словенія та інші. До неї допускаються й інші країни. Європейська юніорська – це олімпіада для дітей до 15 років, а дівоча – серед дівчат-школярок.

- Розкажіть, як Ви вперше зустрілися з Владиславом та почали тренування.

- З Владиславом я знайомий з його шостого класу. Тоді ми й почали готуватися до олімпіад. За цей час ми з ним відвідали не один гурток, не одну всеукраїнську школу з програмування. Владислав став багаторазовим призером всеукраїнської

олімпіади минулого року, став призером юніорської олімпіади. І у цьогогорічній Балканській олімпіаді він став бронзовим призером.

- Що входить до Вашої програми тренувань з інформатики?

- Для тренування, по-перше, потрібно вивчити базу програмування, базові структури, ряд алгоритмів з програмування, ну й розв'язування самих задач на данні алгоритми.

- Як Ваш вихованець потрапив на олімпіаду? Які етапи він пройшов?

- З 6 класу Владислав був учасником міського та обласного етапу, з 8 класу він потрапив у всеукраїнській етап конкурсу, у 9 класі він став призером всеукраїнської юніорської олімпіади.

- Як Ви з учнем готувалися до участі в Балканській олімпіаді?

- Ми розв'язували задачі з різних олімпіад, тематичні завдання міжнародних олімпіад. Є ряд сайтів, наприклад наш сайт «E-Olymp» <https://www.eolymp.com/uk/pages/about>. Там більше ніж 10 тисяч задач з багатьох інших олімпіад <https://www.eolymp.com/uk/>.

- Якою мовою були завдання на

олімпіаді?

- Взагалі, будь-яка олімпіада в базовому програмуванні написана англійською мовою, та за її правилами керівники за ніч перед змаганнями збираються в певному місці, перекладають на свою мову програмування, відповідно українці на українську. Тому під час олімпіади Владислав мав доступ до українського варіанту та англійського. Він вільно володіє англійською мовою і для нього прочитати текст не проблема.

- Що дає школярам участь у подібних олімпіадах як всеукраїнського, так і міжнародного рівнів? Які пільги вони будуть мати під час їх майбутньої вступної кампанії?

- Міністерство освіти та науки скасувало усі пільги для призерів ще у 2019 році.

Олександра Благоднюк

Перемога на міжнародному конкурсі

На Міжнародному конкурсі «Покоління незалежних» студентка другого курсу спеціальності «Сценічне мистецтво» Валентина Якимчук здобула II місце у номінації «Естрадний вокал».

Редакція вирушила поговорити з Людмилою Обух, кандидаткою мистецтвознавства, завідувачкою кафедри мистецької освіти ННІ педагогіки, яка у складних умовах дистанційного навчання готувала студентку до участі у конкурсі.

- Читачі нашої газети чудово знають що таке онлайн-лекція, онлайн-семінар, онлайн-зустріч тощо. А от онлайн-конкурс... Тим більше творчий. Поясніть, будь ласка, як він проходить.

- В умовах останніх соціокультурних змін (зокрема, карантинних обмежень, військового стану) онлайн-життя в українських реаліях стає, швидше, нормою побутування, аніж виключенням. Тож, не дивно, що сфера культури і мистецтва також змінює формат проведення масових заходів. Тим паче, що охоплення зацікавленої аудиторії в різноманітних соціальних мережах нині просто вражає. І саме онлайн-комунікація дозволяє організаторам різноманітних конкурсів-фестивалів виявити талановитих конкурсантів та здійснювати їх промоцію.

Формат проведення Міжнародного онлайн-конкурсу «Покоління незалежних» BRAND FEST 2022, що відбувся у серпні місяці, дозволив учасникам дистанційно надіслати відеозаписи творчих робіт на вказану організацією електронну адресу для перегляду та оцінки. Кваліфіковане журі оцінювало конкурсантів упродовж тижня. При цьому в конкурсних умовах зазначалось, що вікових та професійних обмежень немає, на конкурс потрібно було подати відео однієї пісні, проте записи на студії звукозапису використовувати заборонено, крім категорії «кліпи». Усі вимоги ми виконали і надіслали любительський відеозапис співу Валентини Якимчук з піснею Анни Трінчер «Ти робив мені каву» з однойменного альбому.

- У якій номінації Валентина зайняла 2 місце?

- Здобувачка 2-го курсу спеціальності «Сценічне мистецтво» Валентина Якимчук зайняла почесне друге місце у номінації «Естрадний вокал».

- Які номінації ще були на конкурсі?

- Конкурс позиціонувався як мультижанровий, тому конкурсанти могли змагатися у номінаціях «Вокал», «Хореографія», «Інструментальна музика», «Акторська майстерність», «Аудіовізуальне мистецтво», «Образотворче мистецтво», «Фото-конкурс».

- Як відбувалися Ваші тренування/підготовка до конкурсу?

- Тренування відбувалися також онлайн, оскільки через оголошений воєнний стан у країні навчання від початку повномасштабної російської агресії проходило в дистанційному режимі. Оскільки Валентина проживає не в місті, а в області, нами був обраний найкращий онлайн-спосіб безпечних зустрічей для підготовчих консультацій влітку напередодні конкурсу.

- Що було найважчим в цьому процесі?

- Найважчим було проведення онлайн-занять, оскільки, на жаль, інтернет-зв'язок не настільки ефективний, як навчання «на живо», при якому можна чітко скоординувати роботу окремих м'язів чи усієї голосової системи, своєчасно перелаштувати психо-емоційний тонус чи скорегувати відтворення голосом здобувача найтоншої емоції тощо.

- Скільки часу займала підготовка?

- Питання підготовки до подібного роду конкурсів залишається актуальним упродовж усього навчання на мистецьких спеціальностях. Оскільки саме під час практичних занять з постановки голосу чи вокалу конкурсант набуває необхідних навичок – дихання, дикції, артикуляції, інтонування, звуковидобуття та голосоведення. Окрім того, сценічний образ співака допомагають сформувати й інші мистецькі дисципліни з акторської майстерності та хореографії.

- Якими емоціями поділилась з Вами Ваша студентка про конкурс?

- Вона дуже зраділа та одразу ж виявила бажання взяти участь у ще одному конкурсі. Узагалі, Валентина – дуже цілеспрямована у цьому напрямі та працює, а успіх, як правило, надає перевагу саме таким.

- Де проходив конкурс?

- Як було зазначено мною вище, організатори (Анастасія Тарковська, за ініціативи ГО «Бренд», м. Житомир) обрали онлайн-формат проведення конкурсу. Реклама про конкурс та його номінації була висвітлена в соціальних мережах Facebook, WhatsApp, Instagram тощо. Окрім того, організація BRAND FEST має свій сайт brand.zt.ua.

- З яких країн були члени журі? Хто саме склав журі конкурсу?

- Не можу з упевненістю перерахувати увесь склад журі, проте знаю, що обрану нами номінацію оцінювали професійні українські

педагоги-практики в галузі культури та мистецтва, котрі працюють за фахом, а саме: Світлана Карпенко (провідний балетмейстер Житомирської області, викладач хореографічних дисциплін навчальних закладів м. Житомира, тренер та спікер майстер-класів з хореографії), Ірина Кочанюк (вокальний тренер та викладач студії «BRAND»), Маріанна Стародубова (старший викладач Житомирського музичного фахового коледжу ім. В. С. Косенка), Анастасія Тарковська (організатор Всеукраїнських, міжнародних конкурсів та фестивалів, концертів, творчих проектів BRAND FEST, керівник та засновник студії мистецтв «BRAND»), викладач сучасного вокалу, працювала солісткою КЗ «Палац культури», обласної філармонії ім. С. Ріхтера, естрадного ансамблю «Голос», камерного хору «Орфей»), Надія Ясинська (голова ГО «Клуб класичного та історичного танцю», викладач народно-сценічного та історико-побутового танців, керівник танцювальної майстерні «Classic Ukrainian Dance» та клубу історичного танцю «Контрданс»). Загалом оцінювались: якість вокалу, музичальність, пластика, сценічний образ, уміння вести себе перед камерою, відповідність репертуару вокальним даним та сучасним культурним умовам.

- Що дає нашому університету перемога нашої студентки у Міжнародному творчому конкурсі?

- Перемога у конкурсі будь-якого рівня, а тим паче міжнародного – це завжди позитивна реклама закладу та спеціальності. Адже це свідчить про належні умови навчання та виховання, якість освітнього процесу, кваліфікацію педагогічних працівників. Окрім того, відбувається ствердження необхідності мистецької освіти як запоруки подальшого розвитку національної культури, її становлення на міжнародній соціокультурній арені та у міжкультурній комунікації.

Ксенія Загорулько

Посміхніться

Знаєте, чому українці моментально збирають необхідну суму на ЗСУ? Бо за плечима роки тренувань здачі грошей на штори в школу.

- Чоловіче, а чого наш малий бігає з кімнати у кімнату?

- А у них зараз онлайн-урок з фізкультури.

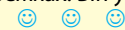
Нині шкільні уроки та університетські практичні нагадують спіритичний сеанс: «Іване? Ти є? Ти з нами? Іване, відповідай, якщо ти нас чуєш!»

Якщо жінка говорить, що любить дітей більше, аніж чоловіка, не вірте! Бо дітей із сусідкою вона може залишити, а чоловіка – ніколи!

Серпень. Ніч. Гуртожиток. Двоє вийшли на балкон. Легко одягнені. Вона у сережках. Він у годиннику

Вчитель питає у учня:
- Що тягне: 1 кг вати чи 1 кг цвяхів?

- Звичайно, що кіло цвяхів, - відповідає учень.

- Ахаха, - сміється вчителька. - Вони важать однаково!

- Хіба? А давайте я вам по голові дам 1 кг вати і 1 кг цвяхів? Що буди сильніше?

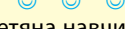
Дистанційне навчання. Осінь 2022. Розклад:
1 урок – повітряна тривога
2 урок – немає інтернету
3 урок – у вчителя світло відключили

Реакція іноземців на цукерки «Пташине молоко»

- У вас що, птахів доять?

- Тут доять усіх. Навіть кабачки ікру відкладають

Поки Тетяна навчилася їздити на машині, навігатор встиг вивчити «Отче наш», «Богородицю» та «Вірую»

– Чому таке поняття взагалі виникло?

– Це питання пов'язане з тим, що люди не завжди діють совісно. В академічній сфері – теж. Коли стало більше літературних джерел, інформації, з'явилася «спокуса» зекономити час: знайти готову роботу, вкрати ідею. Термін академічної доброчесності існує вже давно, адже він безпосередньо пов'язаний із законом про авторські та суміжні права.

Варто розуміти відмінність між академічною доброчесністю та доброчесністю як моральною якістю. Перша стосується виключно освітньої, наукової діяльності й має вузьку сферу вжитку. Доброчесність як така – філософське поняття.

– Кого, крім студентів та учнів, це стосується?

– Прекрасне запитання. Якщо ми говоримо про доброчесність, то це як совість – стосується кожного. Академічний її прояв пов'язаний з усіма,

У нашому університеті відбуваються зустрічі із першокурсниками та круглі столи за участі інших закладів освіти щодо академічної доброчесності. Франківці підписали Декларацію про її дотримання, а найактивніші отримали книгу «Студентський плагіат в онлайн-світі: проблеми та їх вирішення», що є перекладом книги за редакцією Тіма С. Робертса (Університет центрального Квінсленду, Австралія). Що таке «академічна доброчесність» і з чим його їдять ми поцікавилися у Тетяни Боця, проректора з наукової й міжнародної роботи, кандидата економічних наук, доцента.

хто є членом наукової спільноти, тобто усі, хто працюють у вишах. Декларацію підписують здобувачі освіти, наукового-педагогічні працівники та навіть студенти з інших закладів, які надсилають свою роботу на конкурс до нашого університету.

– Двоє студентів відповідають умовно однаково, але викладач ставить різні оцінки. Це є

порушенням академічної доброчесності?

– Так. Викладачі мають об'єктивно оцінювати знання студентів, це одна з вимог. Обов'язки викладачів є такими самими, як і здобувачів освіти: посилання на першоджерела,

відсутність фальсифікації даних тощо.

– Академічна доброчесність безпосередньо пов'язана з авторським правом. Чи притягуються порушники до кримінальної чи адміністративної відповідальності?

– Згідно Закону України «Про освіту», де визначено поняття академічної доброчесності, порушники мають нести покарання. Людина, авторське право якої порушили, може звернутися до суду і покарати особу, що запозичила її текст, наприклад.

Сьогодні, коли змінилося законодавство України, і вимоги до дотримання академічної доброчесності стали більш жорсткими, кількість позовів може збільшитися. Поки у мене немає такої статистики.

– Як захистити свою нову, свіжу ідею для науки?

– Необхідно опублікувати матеріал під своїм іменем – з цього часу за вами закріплюється авторське право.

– Що буде, якщо не дотримуватися норм академічної

доброчесності у стінах нашого університету?

– Залежить від конкретної ситуації: плагіат у курсовій/дипломній роботі – виключення з університету без права поновлення; списування під час екзамену (в залежності від його важливості) – анулювання результату, зниження оцінки; з магістерською роботою можуть бути довготривалі наслідки – якщо у матеріалі навіть через певну кількість років буде знайдено плагіат, вас буде позбавлено наукового ступеня. Я закликаю дотримуватися академічної доброчесності з перших днів навчання.

– Який найчастіший прояв порушення академічної доброчесності? Як його подолати?

– Для того, щоб говорити про найчастіші прояви порушень, варто розуміти їх мотив: це може бути лін через відсутність зацікавленості або надання пріоритету іншому виду діяльності. Якщо людина мотивована, то вона не буде шукати роботу з подібною назвою, а в неї буде тисяча та одна ідея як САМОСТІЙНО виконати поставлене завдання. Мотивація – відсутність академічної НЕдоброчесності.

Софія Зінчук

Більше про академічну доброчесність читайте на сайті університету: <https://zu.edu.ua/academic-integrity.html>

Журналістика як шлях до мрії

Наша мрія не збудеться до тих пір, поки ми не зробимо кроки їй назустріч, адже жодне бажання не існує довго без докладених зусиль. Маючи ціль, ми не можемо стояти на місці. Ми маємо рухатися вперед та вдосконалювати себе і свої навички, аби в майбутньому не шкодувати про те, що ми опустили руки на шляху до власної вершини.

Обираючи професію журналіста, я усвідомлювала одну важливу істину: журналістика – це не лише одна із професій, це стиль життя. Журналіст – це свого роду письменник, який має зацікавити своїм твором аудиторію. Я змалку обожнювала аналізувати інформацію та бути учасником різноманітних подій. Саме тому головним моїм мотивом навчання на цій спеціальності стало бажання писати власний матеріал таким чином, аби його хотілось перечитувати не один раз. Проте журналіст – це письменник, який повинен дотримуватися певних настанов, інакше він може легко зіпсувати свою репутацію. Аби стати професійним журналістом, необхідно усвідомлювати свою відповідальність перед суспільством та сприяти забезпеченню права громадян на отримання об'єктивної інформації.

Журналістика для мене – це професія, яка вимагає постійного потоку думок та перевірки інформації, що може стати викликом для багатьох людей. Окрім цього, бажано враховувати той фактор, що журналістика має багато напрямків. На першому курсі навчання мені було складно визначитися із тим, який з них для мене є ближчим, тому я продовжила пізнавати їх. Це допомогло зрозуміти на другому курсі те, що найкраще мені вдається писати аналітичні матеріали. Я відчуваю себе журналістом, який зможе писати об'ємні матеріали доступною мовою.

Аналітична журналістика являє собою встановлення зв'язку між фактами, а також залучає дослідницький аспект. Коли пишу матеріал, для мене є важливим докладно висвітлити факти з подальшою їх оцінкою. Тому надалі хочу робити акцент на написанні аналітичних матеріалів, а також подавати деякі свої матеріали у вигляді якісних лонгвідів. Лонгвіди, на мою думку, здатні привернути увагу великої кількості читачів, адже вони містять у собі різні елементи подачі інформації. Таким чином, зможу подавати проаналізовану та досліджену мною інформацію у незвичайному вигляді, оскільки мій матеріал зацікавить читачів не лише текстом, але й анімацією. Почавши з власного блогу, я зможу розвиватися в обраному напрямку та працювати у редакції в майбутньому, оскільки саме це є моєю головною мрією.

Журналістика – це тернистий шлях, але саме щоденна праця надає людині багато можливостей для її саморозвитку. Кожен журналіст вкладає душу у те, про що він пише, адже його матеріал здатен не лише впливати на думку читачів, але й закарбуватися в історії.

Марина Лозко

Стипендіати Житомирської міської ради

Шостого жовтня 2022 року ліцеїстки Наукового ліцею ЖДУ імені Івана Франка стали стипендіатками Житомирської міської ради. Стипендію отримали школярі з різних навчальних закладів міста, переможці творчих, наукових, інтелектуальних конкурсів.

Редакція взяла інтерв'ю у двох наших ліцеїсток – Анастасії Базиліюк, учениці 11-А класу, стипендіатки у номінації «Дослідник року» та Валерії Шарової, учениці 10-А класу, стипендіатки у номінації «Талант року».

Спочатку ми поговорили з Анастасією:

– Як Ви поєднуєте повсякденні справи молодого симпатичного дівчини, навчання в Науковому ліцеї та свої наукові розвідки? Чи на все вистачає часу? Чи приходиться чимось жертвувати?

– Як правило, після школи у мене вистачає часу на все. Окрім того, я все планую. Але іноді мені доводиться відмовлятися від відпочинку: перегляду фільмів, читання тощо.

– Як трапилось, що Ви почали займатися науковою роботою? Що Вас примушує до цих занять? Чому саме правознавство?

– Правознавство – це один з найулюбленіших для мене предметів, який мені дається доволі легко. У моїй колишній школі мені не пропонували брати участь у науковій роботі, хоча я дуже хотіла цим займатися. Проте вже в Науковому ліцеї, у якому я зараз навчаюсь, я змогла зайнятися науковою роботою, точніше – ліцей надав мені можливість зробити це.

– Як Ви «зустрілися» зі своїм науковим керівником? Хто це?

– Ми познайомилися у школі, бо це мій колишній класний керівник.

– Скільки Ви вже написали наукових розвідок? З якими проблемами Ви зіткнулися під час їх написання?

– Якщо враховувати ще й роботи, які я писала до наукових конференцій, то ця наукова стаття, дві статті про торгівельні марки, про війну у В'єтнамі, а точніше – про наслідки для американського суспільства.

– У яких науково-практичних конференціях Ви брали участь та що Вам запам'яталося?

– Конкретних назв я не пригадаю, але основними напрямками були: історія, правознавство і всевітня історія. Особливо запам'яталися студенти четвертих курсів, які ставили дуже багато запитань, які не стосувалися моєї роботи.

– На що Ви плануєте витратити свою стипендію для обдарованої молоді?

– Для мене це перша стипендія від міської ради, тому я поки буду зберігати її.

– Закінчіть речення: У вересні 2023 року я буду студенткою-першокурсницею...

– Яка вступить на бюджет та буде щасливою.

А тепер розмова з Валерією:

– Поясніть, чому саме українознавство? Чому література?

– Я вважаю, що наш народ вічний, наша культура багатогранна і цікава. Тому вона повинна розвиватися, а суть науки українознавства якраз в цьому і полягає.

– Які теми з українознавства Вам наймиліші?

– Я брала участь у багатьох конкурсах з українознавства, але більше до вподоби теми, що стосуються таких письменників як Тарас Шевченко та Леся Українка. Вони мене надихають і навчають любити та цінувати свою Батьківщину.

– Як проходить Ваша підготовка до конкурсів?

– Підготовка досить нелегка, тому що потрібно багато та

наполегливо працювати, детально вивчати творчість авторів. Проте ця робота приносить мені задоволення, бо я дуже люблю українську мову і літературу.

– Який Ваш улюблений вірш? Чим саме він Вам запав у душу?

– Мені дуже подобається вірш Тараса Шевченка «Зоре моя чірняна», бо він пов'язаний з нашою рідною батьківщиною і, взагалі, мені дуже подобається творчість цього письменника.

– Чи користуєтеся Ви якими-небудь тренінгами для розробки/вдосконалення дикції і які б могли порадити особисто?

– Я займаюсь індивідуально зі своїм вчителем української мови і літератури.

– Чи читаєте Ви позашкільну літературу? Яку останню книгу прочитали?

– Так, я прочитала твір «Маленька принцеса». Це був мій останній прочитаний твір зарубіжного автора поза шкільною програмою.

– Який би твір з художньої літератури Ви ввели б у шкільну програму?

– Це все, звичайно, залежить особисто від кожного з нас, але я б додала декілька творів у жанрі фантастики.

– Років з 20 назад у середній школі був предмет «Українознавство». На Вашу думку, у повноцінній Україні його потрібно повернути до шкільної програми?

– Звісно, було б дуже добре, якби був цей предмет, який дає змогу ближче та детальніше ознайомитися зі своєю культурою. Проте, я вважаю, що в нашому Науковому ліцеї надають достатньо знань про це під час уроків української мови і літератури.

– У яких конкурсах, марафонах, акціях Ви брали участь та що Вам запам'яталося?

– Я брала участь у різних конкурсах, починаючи з третього класу. Вже шостий чи сьомий рік поспіль беру участь у конкурсі імені Петра Яценка. Одним з моїх найбільших здобутків була перемога на всеукраїнському етапі мовного літературного конкурсу учнівської та студентської молоді імені Тараса Шевченка. Саме тоді я отримала стипендію Президента України. Також брала участь у міжнародному багато-номінаційному конкурсі кінематографії. Брала участь у «Обрії душі» і ще в багатьох конкурсах, що пов'язані з українською літературою, писала МАН з психології та української літератури.

– На що Ви плануєте витратити свою стипендію для обдарованої молоді?

– Це далеко не перша моя премія і я дуже люблю робити благодійні внески. З однієї з таких стипендій я перерахувала кошти онкохворій дівчинці. Позаминулого року за премію, що отримала, провела у своїй школі конкурс читців, присвячений творчості Тараса Шевченка. Цю стипендію я вже витратила на сад Шевченка, який був створений минулого року на старому козацькому шляху на Житомирщині, де знаходиться шість козацьких курганів та криниця 1830-х років. Там свого часу дуже любив відпочивати Тарас. Також однією з витрат з 24 лютого стала допомога ЗСУ, тому свої кошти я також планую переказувати в благодійні фонди для української армії.

Катерина Тимошук

Стипендії Президента України, Верховної Ради та стипендія імені М.С. Грушевського у наших здобувачів освіти!

Кінець вересня – початок жовтня приніс громаді Житомирського державного університету імені Івана Франка надзвичайно приємну новину – низка студентів та аспірантів за свої успіхи у навчанні були удостоєні високих відзнак – академічних стипендій Президента України (наказ МОН від 06.10.2022 №891), стипендій Верховної Ради України (наказ МОН від 27.09.2022 №861) та стипендії імені М. С. Грушевського (наказ МОН від 07.10.2022 №893).

Звичайно, редакція знайшла студентів та аспірантів та отримала відповіді на такі запитання:

1. За які успіхи Ви отримали стипендію?
2. Чому Ви обрали саме цю спеціальність?
3. Що найважче саме у вашій спеціальності?
4. Що Ви можете поради майбутнім стипендіатам?
5. Скільки Ви отримали і на що плануєте витратити отримані кошти?
6. Над якою темою Ви працюєте?
7. Чому обрали саме цю тему?
8. Як думаєте, чому саме Вас обрали? Чи ініціатива була з Вашої сторони?

Кислевич Володимир, студент III курсу фізико-математичного факультету, освітня програма «Професійна освіта (цифрові технології)», стипендіат Президента України

1. Насправді, я не очікував стипендії. Наскільки я знаю, її отримують за значні успіхи у навчанні, а я відвідував багато курсів на різні теми, писав статті.

2. Я ще до вступу в університет планував працювати у сфері ІТ, тому обрав розвиватися в цьому напрямку надалі.

3. На мою думку, нічого складного немає. Навчання цікаве, і саме через цікавість всі складнощі не помічаються.

4. Намагатися дуже добре виконувати свої обов'язки студента.

5. Я ще не зовсім в курсі, скільки я отримав. Але знаю, що значна сума піде на освіту, а саме – на курси, аби розвиватися далі.

Новицька Олександра, студентка III курсу історичного факультету, освітня програма «Право», стипендіатка Президента України

1. Для мене це було дуже неочікувано, тому що я завжди намагалася робити якісно і совісно те, що від мене вимагають. Навчання у мене цікаве, тому труднощі виникають рідко.

2. Для мене, як для кожного абітурієнта, питання вибору університету і спеціальності було важким і відповідальним. Попит на деякі спеціальності є більшим, ніж на інші. Багато абітурієнтів обирають спеціальності юриста, програміста, перекладача. Я не є виключенням. Мені до душі розуміти основні положення законодавства, знати порядок та процедуру забезпечення реалізації прав, допомагати іншим, захищати їх інтереси. Кваліфікований юрист – це знахідка не тільки для підприємства чи організації, але й постійний консультант у родині. Професія юриста є досить цікавою, а також перспективною на сьогоднішній день. Хочеться допомагати тим людям, які знаходяться під захистом закону і держави, але не мають знань чи можливостей відстояти свої інтереси у суді.

3. Найважче у професії юриста – це знайти істину. Помилка юриста може коштувати долі людини. Проте володіння професійними знаннями, вміння застосувати їх на практиці, знайти вихід зі складної ситуації дозволяє юристу правильно вирішити ту чи іншу справу.

4. На мою думку, тут нічого складного немає, достатньо сумлінно і якісно виконувати завдання. Особливо важливо дослухатися до викладачів. Нам дуже пощастило, тому що на нашій кафедрі багато викладачів-практиків, які працювали в судових та правоохоронних органах. У нас проводиться велика кількість відкритих лекцій з юристами з інших міст. Викладачі завжди діляться своїм досвідом, розповідають цікаві приклади з професійного життя.

5. За жовтень мені прийшло 4 550 грн. Яка фіксована сума, яку не знаю, тому що наказ про призначення стипендії був 06.10.2022 р. Я і раніше частину стипендії віддавала на благодійність, тому що зараз це особливо актуально, а ще враховуючи кількість рідних і знайомих в скрутному становищі. Їм усім потрібна наша допомога. Не обов'язково велику суму – достатньо 10, 20, 50 грн. Вони рятують життя багатьом нашим захисникам. Тому маючи стипендію, я можу комусь допомогти.

Дідух Крістіна, студентка III курсу соціально-психологічного факультету, освітня програма «Спеціальна освіта (логопедія)», стипендіатка Верховної Ради України

1. Цю стипендію отримують за гарне навчання, за участь в олімпіадах, за відвідування різних семінарів та вебінарів як під час, так і поза навчальним процесом.

2. Я обрала свою спеціальність логопедія через те, що вона мені подобається. Після Бердичівського педагогічного коледжу, де я вчилася на вихователя логопедичних груп, пішла по своїй галузі далі.

3. Основна складність для мене саме в тому, що потрібно старанно вчитися.

4. Потрібно вірити в свої сили, пробувати себе в різних галузях, не боятися. Я раніше дуже боялася писати наукові статті, але мене сильно підтримала мій викладач Людмила Котлова. Вона дуже багато допомагала, давала додаткові матеріали, запрошувала на різні конференції.

5. Я отримала майже 4 тисячі. Як я планую витратити? Я навчаюся на двох спеціальностях в нашому університеті, тому кошти зі стипендії підуть на оплату мого навчання. Також на якісь позаурочні активності, вебінари чи курси.

Ковальчук Наталія, студентка IV курсу ННІ іноземної філології, освітня програма «Філологія (прикладна лінгвістика)», стипендіатка Верховної Ради України

1. За високі досягнення у навчанні.

2. Я обрала спеціальність прикладна лінгвістика, тому що вона стоїть на межі двох дисциплін: англійської філології та основ програмування. Саме ці дві сфери мене цікавлять найбільше.

3. Найскладнішим є те, що потрібно поєднувати гуманітарну і технічну науку одночасно.

4. Ніколи не опускає руки, навіть якщо буває важко. Всі труднощі роблять нас сильнішими.

5. Я отримую підвищену стипендію, це приблизно 2 900. Планую витратити на власні цілі.

Кушнір Лілія, студентка IV курсу природничого факультету, освітня програма «Біологія», стипендіатка Верховної Ради України

1. За успіхи у навчанні, маю високий середній бал сесії. Крім того, веду активне студентське життя, беру участь у заходах факультету та університету. Вхожу до складу студентського братства та Студентського наукового товариства.

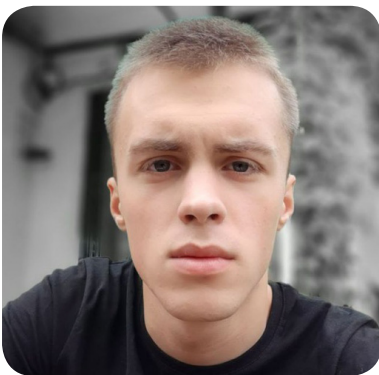
2. Біологія близька мені ще зі школи, часто їздила на олімпіади, була членом Малої Академії Наук. Біологія у школі була моїм улюбленим предметом, тож з вибором спеціальності не було проблем.

3. Особисто для мене – відсутність практики. У нашій спеціальності дуже важливим є розуміння біологічних процесів, а для цього потрібні різні досліди та експерименти.

4. Бути наполегливими, зацікавленими у навчанні і не боятися чогось не знати.

5. Загалом сума, яку я отримала, трохи більша за підвищену академічну стипендію. Донатитиму ЗСУ, витратитиму її на себе та на подарунки рідним, свята не за горами!

Руслана Голуб

Шмалюк Дмитро, студент IV курсу фізико-математичного факультету, освітня програма «Комп'ютерні науки», стипендіат Верховної Ради України

1. Премія за успіхи у навчанні у навчанні – 2 під'їзд сесії на відмінно, також брав участь у конкурсі наукових робіт

2. Мене завжди тягнуло до програмування, ще зі школи.

3. Найважче вибрати напрям у ІТ.

4. Не надіятися тільки на державну освіту. Галузь ІТ швидко розвивається, а державні установи змінюють свої навчальні програми не так швидко. Тому займайтеся самосвітою. Книжки, курси на юдемі, безкоштовні курси на ютуб і купа практики.

5. Ще не отримав, тому не знаю суму. Потреби витратити їх немає, тому відкладу на потім, колись вирішу, на що витратити.

Мирончук Анна, студентка III курсу соціально-психологічного факультету, освітня програма «Маркетинг», стипендіатка Верховної Ради України

1. По-перше, я гарно і старанно вчусь, виконую всі завдання викладачів і тому маю середній бал за весь період навчання – 92,5. По-друге, беру участь у різних наукових конференціях, зокрема, найбільше запам'яталася україно-польська наукова конференція, де я виступала з темою «Управління маркетинговою діяльністю підприємства».

2. Мене завжди цікавила поведінка людей в тій чи іншій

ситуації, але мене не приваблювала нудна і не досить прибуткова психологія, тому мою увагу привернув маркетинг. Провчившись в університеті рік, я зрозуміла, що маркетинг – це не тільки про рекламу. Він охоплює цілу гаму заходів, спрямованих на те, щоб люди дізналися про продукти і послуги фірми та переконати їх купити останні.

3. Однією з поширених проблем, з якими можуть зіткнутися маркетологи, є брак фінансування чи ресурсів. Це може статися, якщо компанія зазнає збитків або якщо маркетингові кампанії не забезпечують повернення інвестицій. Основна мета маркетологів – знайти потенційних клієнтів і перетворити їх на платних клієнтів. Залучення потенційних клієнтів може бути складним завданням, особливо в галузях із жорсткою конкуренцією.

4. Хочеться поради завжди впевнено йти до своєї мети – стипендії. Розумно розпоряджайтеся своїм часом, дотримуйтеся змістовного розкладу навчання та максимально ефективно використовуйте свій час на парі. Зробіть своє навчання пріоритетом.

5. Заснована постановою КМУ академічна стипендія імені М. С. Грушевського становить 2 480 грн, але це без врахування податків, тому отримала я близько двох тисяч гривень. Як тільки дізналася, що мені призначили цю стипендію, вже знала, куди її витратити. Більшу частину отриманої суми точно надішлю в різні фонди, а саме: «Повернися живим», «Благодійний фонд Сергія Притули» та інші. Частину планую витратити на курси з маркетингу для того, щоб підвищити рівень своєї кваліфікації.

Макарчук Ігор, аспірант другого року навчання історичного факультету, освітня програма «Історія України», стипендіат Верховної Ради України, науковий керівник доктор історичних наук, професор Ольга Білобровець

1. Стипендію отримав за активну наукову та громадську діяльність.

2. Ще зі шкільних років цікавився історією України 20 століття, особливо мілітарною тематикою.

3. Іноді найважчим є вийти на відповідний фонд і опис, де буде потрібна інформація для статті чи наукового дослідження. Доводиться часто опрацьовувати великі масиви документів і джерел.

4. Можу поради бути активним в різних напрямках діяльності як наукової, так і громадської.

5. Особливість цієї стипендії, що це не якась конкретна сума, а певний відсоток, який додається до основної суми постійної стипендії. Кошти планую спрямувати на купівлю літератури.

6. Тема мого дисертаційного дослідження «Антибільшовицький повстанський рух на Волині 20-х рр. XX ст.»

7. Тему цю обрав не випадково, ще зі шкільних років цікавився повстанським рухом 1920-х рр. в Україні. Помітив такий факт, що ця тема не отримала достатнього висвітлення в контексті нашого регіону Волині – Житомирщини. Тому вже на більш серйозному рівні захотів досліджувати саме її.

8. Думаю це сталося завдяки тому, що окрім наукової роботи я завжди намагався і намагаюся займатися громадською діяльністю – долучаюся до різних громадських заходів, організовую їх. Ініціатива подання мене на стипендію була з боку університету.

Бондарчук Микола, аспірант третього року навчання історичного факультету, освітня програма «Історія України», стипендіат Верховної Ради України, науковий керівник доктор історичних наук, професор Галина Стародубець

1. Стипендію отримав за успіхи в навчанні, бо практично до цього підійшов. Хотілося водночас і повністю віддаватися навчанню, роботі, але, знову ж таки, фінансова складова потрібна в житті.

2. Я обрав спеціальність 032 Історія і археологія, тому що вона мені дуже близька. Я навчався на історичному факультеті і, вступаючи до аспірантури, точно знав, яку спеціальність обери. Історія – це не тільки факти і дати, це ще життя минулого, яке було дуже цікавим та різноманітним.

3. На даний момент, найважчим у моїй спеціальності, є підбір матеріалу до моєї дисертації. Архівні установи зараз закриті, по моему періоду відцифрованих джерел мало, тому очікую, що скоро все відновиться, і я надодужу згаяне з вибором та опрацюванням архівних джерел.

4. Майбутнім стипендіатам можу поради, щоб вони завжди працювали для себе і задля своєї мети. Праця важка, але результат дуже хороший.

5. Питання фінансів не буду розголошувати, планую витратити кошти в потрібне русло.

6. Я працюю над дуже цікавою темою. Тема моєї кандидатської дисертації «Соціальні аномалії радянського повсякденного життя 1920-1930-х років (на прикладі Житомирщини)». До аномалій, які я розглядаю, належать дитяча безпритульність, організована злочинність та алкоголізм.

7. Обрав цю тему, тому що вона тісно пов'язана з життями модерного українського суспільства. І вказані мною аспекти присутні в сучасній Україні.

8. Щодо того, чому мене обрали, я не знаю. Думаю – це стимул рухатися далі та працювати.

Артем Гарастовський

Жінки та військовий облік

В попередньому номері газети «Універсум» (за вересень місяць, стор.5) редакція вже розповідала про військовий облік для жінок. Проте з моменту виходу минулого номеру Президент України Володимир Зеленський підписав закон № 6482 «Про внесення змін до статті 1 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу», який дозволяє жінкам добровільно ставати на військовий облік.

Щоб дізнатись більше про зміни, які запроваджує новий Закон, редакція звернулася з коментарями до інспектора з військового обліку та бронювання відділу кадрів нашого університету Вікторії Заблоцької. Інспектор, в свою чергу, звернулася за роз'ясненнями до полковника Ігоря Бацина, керівника Житомирського об'єднаного міського територіального центру комплектування та соціальної підтримки (колишній військомат).

В зверненні до пана полковника були такі запитання:

1. Що змінилося в плані постановки на облік жінок?
2. Хто з наших студентів, співробітників і викладачів може добровільно стати на облік, якщо брати до уваги новий перелік професій і спеціальностей?
3. У попередньому наказі Міністерства оборони України було вказано, що: у випадку, якщо жінка, яка повинна стати на облік, не робить цього, то вона порушує правила військового обліку і за порушення правил законодавством передбачена адміністративна відповідальність – штраф у розмірі від 510 до 850 гривень. Чи зазнала змін ця частина в новому наказі?

Кілька днів тому ми отримали таку відповідь:

«Відповідно до частини 11 статті 1 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу» (далі - Закон), на військовий облік підлягають взяттю жінки, які придатні до проходження військової служби за станом здоров'я та віком і закінчили заклади професійної (професійно-технічної), фахової передвищої або вищої освіти та здобули медичну або фармацевтичну спеціальність стають на військовий облік в обов'язковому порядку. Жінки, які мають спеціальність та/або професію, споріднену з відповідною військово-обліковою спеціальністю, визначеною в Переліку, затверджені Міністерством оборони України, та придатні до проходження військової служби за станом здоров'я та віком, крім зазначених в абзаці першому частини 11 статті 1 Закону, беруться на військовий облік військовозобов'язаних за їх бажанням;

Взяття на військовий облік жінок-здобувачок вищої освіти другого (магістерського) рівня денної форми навчання, здійснюється після здобуття такої освіти за фахом та якщо здобута спеціальність є спорідненою до військово-облікової спеціальності відповідно до Переліку - лише за власним бажанням такої особи, окрім жінок, які здобули медичну або фармацевтичну спеціальність;

Кримінальна та/або адміністративна відповідальність для жінок, які раніше не перебували та не перебувають на військовому обліку за порушення термінів взяття на військовий облік - не передбачена чинними законодавчими актами».

Юрчук Юлія

Науковий ліцей у Карпатах

Провести вихідні, милуючись горами, дізнаючись більше про власну культуру та історію - звучить наче мрія, котру, завдяки ЖДУ, студенти та ліцеїсти втілюють у життя.

Галич - перший пункт призначення, зустрів нас повітряною тривоگو. Та це не змінило настрою. Дочекавшись відбою тривоги, ми оглянули Галицький замок, точніше те, що від нього лишилося. Також прогулялися історичним центром та дізналися трохи більше про це місто. Наступною була Коломия та її славнозвісний музей писанки. Рекомендую відвідати кожному!

Заночували ми у затишному гостинному дворі і на ранок рушили до Буковелю. Хмари, що висіли дуже низько, так і прагнули переконати кожного в тому, що це чудернацький фільм, картина вправного художника чи просто надто реальний сон! Далі був Яремчанський водоспад, потоки якого переходять не лише пороги ріки, а і пороги вашої душі.

Дорогою назад ми всім автобусом співали українські пісні, а на зупинках танцювали, потрібно ж трохи кісточки розім'яти, та співали гімн. Одним словом, вихідні були справді переповнені позитивних та, найголовніше, щирих емоцій. Нові знайомства, казкові краєвиди та пам'ятки історії та архітектури...

До речі, про знайомства. Саме завдяки цій коротенькій подорожі ми змогли поближче познайомитися один з одним та стати справжньою командою.

А от трохи коментарів від них:
- Відвідавши багато місць нашої країни, я точно можу сказати, що ця подорож була найкращою. Карпати

вразили мене красою своєї природи. Відкривається дивовижна панорама недоторканих людською рукою пейзажів гір та лісів, які так відрізняються від наших... Неймовірна палітра кольорів приваблює і художників. Ідилічні локації захоплюють туристів-іноземців, яких я бачила. І, здається, що нічого подібного у світі не може бути знайдено. Також я познайомилася з новими чудовими людьми, з якими ми стали друзями. До речі, одна з них - це авторка статті. Ось так буває, що лише два дні разом і чарівна атмосфера гір поєднують людей. Це місце сили, місце натхнення, місце мистецтва. З Карпатами пов'язано багато легенд, у які важко НЕ повірити. Цей досвід я запам'ятаю назавжди, і з теплом у серці та спокоєм у душі згадуватиму кожної осені, - Дар'я Лаговська, 2 курс

- Спогади про цю подорож залишаться зі мною назавжди. Крута компанія, цікава програма, українські пісні - все було протягом цих незабутніх двох днів. Ми дослідили старий Галич, креативний музей писанки, спробували традиційну карпатську страву - бограч, були приємно вражені сучасним Буковелем. Я вдячний організаторам, що взяли на себе відповідальність у такий час й дали змогу нам отримати неймовірні емоції, - Максим Степаненко, 11-А клас.

- Тур вихідного дня до Карпат виявився надзвичайно захоплюючою подією моїх осінніх канікул. Окрім нових знайомств та яскравих емоцій,

наша екскурсійна група отримала і досить великий обсяг нових знань, пов'язаних з історичними подіями та культурною спадщиною нашої держави, наприклад у м. Галич - екскурсія до Галицького замку, у м. Коломия - до музею писанки тощо. Можу зазначити, що ця екскурсія була особливою для мене, адже це була моя перша подорож у Карпати. Також хочу висловити величезну вдячність університету імені Івана Франка та керівників, які були з нами, за можливість організувати та провести такий захід, - Анастасія Піщик, 11-А клас.

- Ця поїздка назавжди закарбувалася в моїй пам'яті, як один із

найяскравіших моментів за цей рік. Надзвичайні гірські краєвиди не залишили байдужим нікого, а захоплюючи розповіді екскурсоводів лише посилювали враження. За ці вихідні я знову переконалася в тому, наскільки наша країна неповторна. Її історія, культура і, звичайно, природа зачаровують усіх без винятку. Я вдячна організаторам, які дали нам таку унікальну можливість ближче познайомитись з гуцульськими звичаями та традиціями, а також людям, які поїхали і розділили всі яскраві моменти зі мною, - Олександра Цибора, 11-Б клас.

Марія Гунченко

Продовольча безпека: чи бути городам у місті

Команда викладачів і студентів природничого факультету 27-28 вересня брала участь у ідеатоні, працюючи над ідеями розвитку нашого міста. Організаторами заходу був департамент економічного розвитку міської ради спільно з КУ «Агенція розвитку міста» міської ради за підтримки Державного секретаріату Швейцарії з економічних питань (SECO) в рамках комунікаційної концепції проекту «Енерго-ефективність у місті Житомирі».

Темою цьогогорічного ідеатону була «Продовольча безпека: чи бути городам у Житомирі?» Майбутні біологи, екологи та бакалаври з агрономії під керівництвом викладачів природничого факультету, з підтримкою директора агробіологічної станції Ніни Корево, завідувачки кафедри ботаніки, біоресурсів та збереження біорізноманіття Людмили Константиновичко створили і креативно представили проект «Створення навчально-виробничого центру „Тепличне господарство“ Житомирського державного університету імені Івана Франка».

За два дні дискусій команда нашого університету довела, що у вирішенні продовольчих питань Житомирської громади велику роль зіграють тепличні господарства.

Редакція зустрілась з учасницею ідеатону, викладачем природничого факультету, доцентом Ольгою Василенко, яка розповіла про даний захід.

- Поясніть нашим читачам що таке ідеатон?

- Ідеатон - це захід для пошуку вданих рішень та ідей, що можуть вирішувати певні завдання та проблеми

- Яка тема була цього року?

- Тема цьогогорічного ідеатону - продовольча безпека. Ця тема наразі дуже актуальна у зв'язку з подіями, які відбуваються у нашій країні, у зв'язку з військовими діями.

- Що запропонував наш університет?

- Так трапилось цього року, що тема «Продовольча безпека: чи бути городам в Житомирі?» співпала з відкриттям у нашому університеті нової спеціальності «агрономія (тепличне господарство)». Тому ми подумали - що ми практично можемо зробити для цієї теми і знайшли рішення. У самому місті Житомирі існують присадибні ділянки, городи, а також агробіологічна станція Житомирського державного університету імені Івана Франка. Чому б її не залучити до вирішення продовольчої безпеки нашого міста? Тому ми запропонували створити навчально-виробничий центр «Тепличне господарство» на базі нашої агробіологічної станції.

Більше того, агробіологічна станція знаходиться неподалік с. Вереси, і там планується побудова модульного містечка для переселенців.

- Які головні цілі цього проекту?

- Ми передбачаємо досягнення кількох цілей. Це і створення навчально-виробничого центру - місця, де перетинаються продовольчі та освітні інтереси. На базі центру можливо не лише вирощувати овочі для населення, а й здобувати цінні знання для їх поширення та практичного застосування самими мешканцями міста. Окрім того - реалізація продукції для ВПО, оскільки вони наразі як ніхто потребують нашої підтримки. Також думаємо про популяризацію тепличного господарства в міських умовах. І, звичайно, науковий

розвиток студентів та містян.

- На кого розрахований проект?

- Нашими головними бенефіціарами є ВПО, які зможуть споживати якісну рослинну продукцію. Агробіологічна станція університету знаходиться на околиці міста, неподалік с. Вереси, де, як я вже говорила, планують побудувати модульне містечко для переселенців.

Для містян ми зможемо проводити систематичні воркшопи, продавати якісну розсаду та, тим самим, популяризувати тему продовольчої безпеки. Можливо також створення

консультаційного штабу на базі біостанції для поширення нашого досвіду та наукового розвитку ВПО та жителів міста.

І, звичайно, ми розраховуємо на студентів природничого факультету. Цього року у нашому університеті з'явилась нова спеціальність «агрономія (тепличне господарство)». Тож студенти зможуть проходити навчальні практики, а разом із висококваліфікованими викладачами матимуть простір для дослідницької діяльності.

Назар Шкуратівський

– Розкажіть про себе. Де Ви навчалися, як потрапили у газету, які були щаблі кар'єрного зростання?

– Я закінчила Луганський національний університет імені Тараса Шевченка, де навчалась на спеціальності «журналістика». За рік до випуску, у 2011 році, проходила виробничу практику в газеті «Кремінщина». Головним редактором тоді була Лідія Прохватолюва, людина з величезним журналістським досвідом, яка понад 20 років очолювала районну газету. Саме вона і запропонувала мені, тоді ще студентці 4 курсу, залишитися працювати в редакції. І я погодилася. Отже, навчання на останньому курсі університету я поєднувала з роботою у «Кремінщині» на посаді кореспондента.

Це були прекрасні часи навчання, пізнання і розвитку.

Але найбільший досвід роботи я отримала у 2015 році. Тоді так сталося, що колектив газети склався лише з двох працівників – мене (кореспондента) і бухгалтера. На Донбасі тривали бойові дії, у газети теж був

Газета «Кремінщина». Доля під час війни

«Кремінщина» - газета мого, поки що, нажаль, окупованого міста на Луганщині. Для більш детальної інформації про її історію, роботу до війни та після захоплення території військами РФ, я поговорила з головним редактором/директором приватного підприємства «Редакція регіональної громадсько-політичної газети «Кремінщина» Яною Величко.

кризовий період. Наш співзасновник, Кремінська районна рада, призначила мене тимчасово виконуючою обов'язки головного редактора. Цей період для мене був дуже складним: я опанувала комп'ютерну верстку, рекламну справу, поєднувала все це з роботою журналіста, коректора та редактора, випускаючи деякий час газету самотужки.

Вже у 2017 році я стала головним редактором газети і працюю на цій посаді по сьогодні. За цей час побувала у декретній відпустці. Згодом, вдалося дещо розширити штат і налагодити звичний ритм роботи видання.

– Про що зміст газети та які її постійні рубрики?

– Це громадсько-політичне видання. Ми писали про життя мешканців громади, роботу підприємств та організацій Кремінщини, висвітлювали діяльність місцевої та обласної влад, розкривали важливі соціальні питання, теми освіти, культури, спорту і охорони здоров'я. Постійними рубриками були «події», «суспільство», «офіційно», «порадниця», «юридичні консультації» тощо.

– Яка історія створення видання «Кремінщина» та її розвиток сьогодні?

– Газета заснована 14 грудня 1943 року. Декілька разів вона змінювала свою назву. Спочатку це була районна газета «Більшовицький шлях», потім – «Зоря комунізму», з 1965-го

року по 1 січня 1992-го – «Ленінський прапор», а відтоді – «Кремінщина». У 2018 році наша газета пройшла роздержавлення, змінила форму власності, перетворившись на приватне підприємство, і пішла у вільне плавання. Ми гідно витримали і ці випробування та непрості часи змін. Але, на жаль, з 24 лютого 2022 року друкована версія газети «Кремінщина» призупинила свій вихід. Війна забрала в нас всі можливості випускати видання.

– Хто працює в редакції газети?

– До війни це були 5 осіб: головний редактор і бухгалтер (у штаті), журналіст, оператор комп'ютерної верстки і коректор (поза штатом). Сьогодні залишилися лише я і бухгалтер.

– Звідки Ви берете натхнення та ідеї для номерів?

– Наше натхнення, наш головний герой і основний орієнтир – читач. Середній тираж газети складав 2 000 екземплярів. Всі ці люди люблять «Кремінщину» і щосуботи з нетерпінням чекають на кожний свіжий номер. А ми віддаємо їм якісні матеріали. Пишаємося тим, що зуміли налагодити діалог зі своїм читачем: нам часто писали листи, телефонували, приходили до редакції, пропонували свої теми, ставили запитання, ділилися переживаннями та радіощами. Це дуже важливо, бо так газета стає не лише цікавою, а ще і корисною.

– У Вас з'явився сайт. Як виникла така задумка та хто реалізовує її зараз?

– Інформаційні технології розвиваються дуже стрімко. Тому ми вирішили не відставати і запустили свій сайт. Платформу створено за підтримки Програми ООН із відновлення та розбудови миру (UN RPP). Сьогодні його наповнюють лише я. Оскільки випуск газети призупинено, сайт нам особливо став у нагоді.

– Чи вплинула війна на подальшу роботу колективу та самого видання?

– Звичайно, вплинула. Як я вже казала, газета тимчасово не випускається. Це вперше за майже 80-річну історію нашого видання. Підприємство лишилося фінансування, майже всі працівники редакції поза роботою. Функціонує лише наш сайт і сторінка у Фейсбуці.

Ми всі покинули рідне місто і роз'їхалися по різних куточках країни, стара будівля редакції, яку ми всіма силами підтримували у порядку, постраждала від обстрілів. Наша газета, котру так люблять і чекають тисячі наших передплатників – не друкується. Але ми не падаємо духом. Впевнені, все налагодиться і друкована версія газети обов'язково відновиться. Багато пережила і витримала «Кремінщина». Тож і цю війну витримає.

Дарина Левкович

Доброго дня. Мене звати Юрчук Юлія. Навчаюсь у ЖДУ, другий курс спеціальності «журналістика». Писати вірші я почала ще на першому курсі, надихнув мене на це мій друг Сашко, який написав власну книгу. Зараз для мене стало традицією читати книги, пити каву та писати щось власне, щось на кшталт того, що ви маєте змогу прочитати зараз.

ЙОГО ПОСМІШКА ТА КАВА

Червень.

Я вдома, у себе вдома.

П'ю щойно зготовану в турці каву, і в цей момент мені здається, що смачнішою за неї ніколи ще не куштувала, а через годину я одягну нову сукню та піду йому назустріч – він просто обожнює, коли я одягаю щось ніжне та жіночне.

Решту часу ми будемо гуляти по нашим улюбленим місцям та насолоджуватись сонячним промінням та, власне, один одним.

Різно сон обірвався через гучний звук будильника. На годиннику 4 ранку.

«Як я ненавиджу прокидатись так рано», – перше, що спало мені на думку.

Дивлюсь у вікно, там ще темно, хутко одягаюсь та йду на кухню.

Готую цю бридку каву у кавовій машинці та до останнього надіюсь на те, що сьогодні вона буде хоча б на граминуку смачнішою, ніж учора.

Сідаю за стіл і ось він, цей момент – перший ковток кави.

І знову, знову розчарування, вона стала ще гіршою, аніж була вчора.

Всю дорогу на роботу не можу перестати думати – якого біса взагалі вигадали ці кляті кавові машини, і як можна пити з них каву.

Адже я хочу, аби моя кавка була зварена на вогні й музиці, а не за допомогою незрозумілого мені механізму.

І так щодня, протягом двох останніх місяців.

Все, про що я не перестаю мріяти, це Кава та його Посмішка...

Посміхнися

Микола купив китайський чай для схуднення «Летюча ластівка». Після першої чашки ледь встиг на гніздо.

**- Вам чай, каву?
- Мені миру.
І життя без війни.**

Вікторія Микитенко

ПІДГОТОВКА ШКІРИ ОБЛИЧЧЯ ДО МАКІЯЖУ

Холлі Беррі сказала: «Догляд за обличчям — моє найбільше захоплення красою. Добре виглядати означає мати хорошу основу. Це догляд за шкірою». І я цілком з нею погоджуюсь. Не чекайте гарного макіяжу, якщо немає гарного рівного тону. Та навіть найдорожчий тональний крем або консилер не вирішать це питання, якщо шкіра обличчя у сумному стані.

Існує ряд важливих етапів підготовки обличчя до макіяжу. На підготовлену шкіру декоративна косметика лягає краще, виглядає природно та привабливо. Тому пропоную перелік порад, які слугуватимуть не лише запорукою вдалого макіяжу, а й забезпечать турботливе ставлення до здоров'я шкіри.

Перше, що потрібно зробити перед макіяжем – це добре очистити шкіру обличчя. Гель або пінка для вмивання впорайтесь з цим завданням. Нанесіть невелику кількість засобу на руки і збийте в піну. Потім нанесіть її на обличчя масажними рухами, що посилять очищувальний ефект. Ретельно змийте. Для глибокого очищення шкіри, рекомендую раз на тиждень використовувати пілінг або скраб.

Другий етап – тонізування. Після вмивання потрібно використати тонік або тонер. Невелику

кількість засобу нанесіть на ватний диск та видавіть з поверхні шкіри залишки будь-яких забруднень. Після цього ваше обличчя відновить свій водний баланс, ви відчуєте ефект освіження та пом'якшення.

Третій етап – це зволоження. Ви маєте знати, який у вас тип шкіри, щоб підібрати правильний засіб для зволоження. Якщо у вас суха шкіра – використовуйте зволожувальний крем, що містить гіалуронову кислоту, гліцерин, олії та вітаміни. Для жирної шкіри рекомендується використовувати сироватки із саліциловою або гліколевою кислотою. Якщо у вас комбінована шкіра, приділіть особливу увагу Т-зоні (шкіра на лобі, носі та підборідді). Щоб зменшити жирний блиск, скористайтеся гідрофобною олією та піркою. Але якщо ви страждаєте від проблемної шкіри – то догляд має бути комплексним. Обирайте засоби із написом «для

жирної та проблемної шкіри».

Четвертий етап, який неможливо пропустити – це скраб для губ. Перед використанням помади, скористайтеся скрабом. З його допомогою ви зможете відлущити відмерлі клітини, не нашкодивши ніжній шкірі губ. Також, не завадить бальзам, який чудово зволожить вуста, якщо ви збираєтесь фарбуватись яскравою помадою.

Останній етап підготовки шкіри обличчя до макіяжу – праймер. Його мета – забезпечити більш ретельне сполучення продуктів макіяжу з поверхнею шкіри. Він вирівнює тон обличчя, мінімізує відкритість пор, виникнення дрібних зморщок тощо.

Після цих базових етапів можете сміливо починати роботу над макіяжем, та бути впевненими в тому, що ваша шкіра виглядатиме красиво та доглянуто.

Мене звати Будько Іванна, я студентка 44 групи ННІ філології та журналістики. Відколи навчилася читати й писати, я мріяла стати письменницею й закарбувати своє ім'я в літературі. Але вперше спробувала себе в поезії в чотирнадцять років, і відтоді рима ніби сама йде до рук. Проте я відчула справжню волю думки, пишучи саме прозові твори. Підтримка друзів та рідних дала мені сили, сміливість та натхнення для творчості, щирої, нестримної.

ТИХАЯ НІЧ

Тихая ніч. Навколо зима
Місто моє обіймає.
Я сиджу тут, на лавці, сама,
Поруч нікого немає.
Поруч зі мною лиш білий сніг.
Що падає з неба, лапятий.
Він тихо лягає до моїх ніг,
Мов хоче всю ніжність віддати.
Тихая ніч. Світить ліхтар,
Розсіює темряву всюди.
Він відганяє дивних примар,
Яких уночі бачать люди.
Він в тиші осяює місто нічне,
Звідси не хочу нікуди.
Те сяйво, мов каже: «Біда омине».
Я вірю, що так воно й буде.
Тихая ніч. Зорі мигтять,
Мов блискіт сонця в воді.
Вони мою душу знов окрилять,
Як це зробили тоді.
Ті світлії вогники в небі нічним
Споглядають на мене згори.
Вони пам'ятають, не стерти нічим
Спогади тої пори.
Тихая ніч. Мороз вже малює
На склі візерунки чудні.
Холод мене чомусь не турбує,
На нього байдуже мені.
Місяць на небі блідий.
Мов вогник у темній коморі.
Він для мене кораблик малий,
Що пливе у відкритому морі.
Тихая ніч, сестра мого серця,
Ти завжди була поруч зі мною,
Та скоро в життя моє увірветься
Ранок легкою ходою...

20.12.2017 р.

Загублена...

Я знову це зробила... Мене просили, благали не втікати з дому, не хвилювати батьків, але я не послухала. Я рідко прислухаюся до когось, до чужих думок. Мені набагато легше слухати саму себе, аніж інших людей. Так простіше: ти не зобов'язана слухати чиїсь банальні й нікому не потрібні слова, якщо не хочеш; ти не повинна відповідати на безглузді, заїжджені запитання абсолютної незнайомих тобі людей. Мені знадобилося немало часу, щоб усвідомити, що звичайні розмови нічим не допоможуть, вони лише ятрять незагоєні рани.

Я знову втекла до свого улюбленого місця... Тут тихо і спокійно, тут не відчуваєш гнітючої стіни великого міста, яка тисне так, що, здається, от-от розчавить, мов комашину. Десь там шалено їздять автомобілі, не помічаючи під своїми колесами звичайних перехожих; десь там виють сирени рятувальників, але ті так нікому і не допомагають; десь там від болю воляють люди, та їх уже давно ніхто не чує; десь там розгортаються цілі війни, руйнуються будинки, гинуть невинні душі. А тут тихо... Ця тиша заспокоює мене, окутує теплом, ніби ковдрою, але водночас вона насторожує, а іноді навіть лякає... Бо так не може бути. Хіба в цьому гігантському, шумному світі знайдеться хоча б одне-однісіньке по-справжньому тихе місце? Таке, де будеш почувати себе собою, де не потрібно буде робити того, що не потрібно? Навряд чи...

Я вже й не пам'ятаю, коли востаннє робила щось, чого насправді хочу, а не те, чого хочуть від тебе дорослі... Я завжди говорила тільки те, що від мене хотіли почути оточуючі, але ніколи не могла сказати, про що насправді думаю. Це набридає... Мені від цього гидко, моторошно, що аж нутро вивертає назовні. Що ж це за життя із цими безглуздими правилами, зашарпаними до дірок фразами, стереотипами, які випалюють, мов

вогонь, плоть людської свідомості? Хіба ж можна так жити? Та й чи «життям» це можна назвати? Ні, ні в якому разі! Зробити це було б невиправною помилкою, тому що... Тому що ми не живемо, ми лише існуємо... От і вся правда сучасного світу. Люди кудись біжать, шукають чим себе зайняти, вигадують нові шляхи прогресу, аби тільки не помічати усю абсурдність свого становища. Бо сучасне людство надто вже схоже на великий рій агресивних бджіл, от тільки вулик їх має назву – Земля. Та напевно чи це хтось визнає – ніхто не хоче бути простою машиною серед довгоязиких жаб.

Але є в цьому безладі щось особливе. Хаос, як і кожна потворність, має свою красу. Це манить кожного, спокушує, ніби павук, заманоє у свої липкі тенета, з яких вибратись уже неможливо. Бо з народження людина наділена цікавістю, яка веде її впродовж всього життя. Спочатку нам цікаво, що буде, коли стати на ноги, коли сказати щось, коли спробувати їжу на смак, але цього замало і ось ця цікавість із звичайної іскри перетворюється на маленький вогник. Потім інтерес переходить на вищий рівень, вогник збільшується, і питання стають серйознішими: що станеться, якщо піти до дитячого садочку, як сказала мама, чи до школи, а ще пізніше до інституту? Як це – закохатися, втратити щось, а що, якщо створити сім'ю? І так триває до тих пір, поки людина не спитає себе: «Що ж там далі, за межею мого життя?». В цього разу знову перемагає цікавість і ми йдемо за ту межу.

Усе наше життя тримається на оцих нитках питань і відповідей, які сплітаються у стежки, дороги й шляхи, а ті, у свою чергу, перехрещуються між собою, утворюючи людську долю. І начебто усе так просто, зрозуміло, однак, якщо відійти від цього на крок або на два, як художник від своєї картини, ти не побачиш там ніякої простоти чи логіки, лише дивний сплін, початку й кінця

якого вже не знайдеш.

Саме це ми звикли називати життям. Ми розуміємо його велич, масштабність, красу, значущість, цінність, можливо, навіть сенс, але думаємо про це надто вже рідко. Позитивний бік життя ми сприймаємо як належне, а от погані його сторони навпаки – обсмоктуємо, смакуємо, немов собака кинуту господарем кістку. Дивно, що найчастіше всі говорять про своє горе, біди, душевні переживання, а не про радість, взаємне кохання чи, в загальному, про щастя. А все тому, що щастя – хвороба вкрай тяжка, заразлива, та ще й майже невиліковна: захворієш вперше, а потім будеш робити це щоразу. Можливо, саме тому більшість турботливих батьків роблять своїм дітям щеплення від неї, щоб потім не мати клопотів з такою заразою.

А все ж має бути з точністю навпаки. Нам з дитинства повинні прищеплювати вміння і бажання бути щасливими, радіти кожному новому дню, новому року, а не жагу припинити безглузде скитання світом у пошуках хоч якоїсь причини для життя. Дорослі сьогодні ще й дивуються, чому ж це молодь пішла така депресивна та слабка на дух. Дійсно... Ми все менше стали замислюватись над своїми діями та їх наслідками. Спочатку робимо, а лише потім думаємо, і тому збираємо такі скупі плоди. Термін дії вислову «сім раз відмірай – один раз відріж» уже давно, на жаль, закінчився.

Шкода, що в такі моменти ти нічого не можеш зробити, не можеш допомогти таким людям, закричати щось, що змінить їхнє рішення, тому що сама ледь йдеш, прогинаючись під вантажем славнозвісних неіснуючих правил, нав'язаних слабкими людьми стереотипів, та нікому не потрібних виправдань. А ще є страх та жаль. Жалієш себе, свою слабкість, що не можеш протистояти світові, а боїшся того, що вже ніколи цього й не зможеш. Все це тисне, сковує рухи та почуття...

А так же хочеться відчувати хоча б щось хороше, не думаючи, що потім обов'язково буде щось погане. Сьогодні вже не так часто можна зустріти когось, хто відчуває і не боїться цього, не соромиться показати, що він не такий як інші, що він не прогинається під заздрісними, повними несамоовитої ненависті, поглядами. Інколи складається таке враження, що ти живеш не серед людей, а роботів, бездушних машин, які живуть за власно-вигаданим графіком, які не відчувають нічого окрім фізичних потреб, що вмонтовані в їх жорсткий диск. Здається: навіть звірі відчувають набагато більше, ніж люди нашої епохи.

Може, це мені тільки вмигається... Але все одно хочеться плакати від безвиході, від страху, що нічого не зміниться. Хочеться бігти, втікати не обертаючись і не дивлячись під ноги, абикуди, тільки б подалі від цього світу. І я втікаю... Але, як то кажуть, від себе не втечеш. З цим я вже змирилася і припинила боротися, але іноді виникає бажання загубитися серед сірого натовпу, розчинитися, щоб тебе ніхто не шукав і не знайшов. Щоб нікому не було до тебе діла, щоб ти жила за власними правилами, не викликаючи осудження від несприйняття оточуючих.

Мрії... Це єдине що рятує, не дає потонути у бруді кам'яного лабіринту міста. Дорослі кажуть, що пора вже зняти рожеві окуляри, але я вперто продовжую псувати ними зір. А може й покращувати... Я не вступила в повноцінне життя, але вже загубилася. І знаєте що, так навіть краще, цікавіше. Саме тому я знаходжу найтихіші місця у місті. Щоб у цілковитій тиші зрозуміти, чого я хочу: слідувати за натовпом, чи йти у протилежний бік за власними емоціями та враженнями, йти туди, де зможу робити помилки і подвиги, свої, не нав'язані. Туди, де зможу загубитися, щоб потім знайти себе...

Іванна Будько

Фатальний постріл

ФЕЙЛЕТОН (всі збіги з реальністю випадкові)

В якийсь проміжок часу, десь на світі існувала Імперія Петухів. Петухи - це такі істоти, вони ніби схожі до півнів чи курей, але то саме Петухи. Імператором в цій державі був головний петух на ім'я Володимир Володимирович. Жили собі ті Петухи в своїй Імперії, існували зі змінним успіхом. Частіше за все жили добре лише головний петух та ті, кого він підпускав до своєї годівниці. Так як засідав імператор у столиці - в Петухві, то і саме місто він облаштував розкішно, щоб було приємно його оку за тим спостерігати. А всі інші міста Імперії перебивалися так-сяк. І злився петушиний народ через те. Проте ж, імператор говорив, що злі кури та півні, котрі живуть на Заході заздрять їхній Імперії, тому і заважають зробити і інші міста Імперії Петухів такими

ж успішними, як Петухва, накладаючи на них санкції. Тому на всіх зерна (так зветься валюта у курячому світі) не вистачає. Але скоро все буде добре - обіцяв Головний Петух.

Було у Володимира Володимировича ще своє особливе хобі. Коли йому набридало виправдовуватись перед народом та обіцяти кращого життя, то віддавав він команду своїм загонам петухів-солдатів нападати на інші держави, де жили вже звичайні кури і намагались просто добувати зерно і облаштувати устрій своєї держави. Ціллю загонів було відібрати у інших якийсь шматок території для того, щоб Імперія розросталась, і щоб знову можна було сказати своєму народові, що всі заздрять нам, тому що у нас найбільша Імперія серед курників. І радів тому петушиний народ, і, радіючи, схвалював дії імператора. Але в сучасному курячому світі, серед всіх цивілізованих курей уже давно було не прийнято

нападати на інші держави і вбивати інших курей. Світ розумів, що це просто ненормально, і що крім втрат, як пташиних душ, так і матеріальних, війни нічого доброго не несуть. І через розуміння всіх жахів війни не хотіли цивілізовані курники діяти щось проти Імперії Петухів воєнним шляхом. Вони хотіли мирно переконати Володимира Володимировича в тому, що вони всі не бажать зла їхній Імперії, а просто хочуть миру та спокою. Але не слухав їх імператор Петухів і продовжував влаштовувати війни.

От, одного разу, щось у імператора пішло не так. Захотів він влаштувати війну у сусідній державі - Укурині. Імператор запевняв, що насправді, колись території Укурини були землями їхньої Імперії, але потім злі півні та кури із Заходу поділили Укурину та ще деякі землі, що належали Імперії Петухів на окремі держави. Тому, цілю Володимира Володимировича було знову повернути всі ці землі

до рідного сідала Імперії. Але неочікувано для Головного Петуха і його поплічників Укурина дала гідну відсіч та відкинула війська Імперії зі своїх територій. Але не любив Володимир Володимирович, коли у нього щось йшло не так. І цього разу був він дуже розлючений. Настільки, що вирішив піти він на крайній захід. І дістав зі своїх схованок найстрашнішу зброю масового ураження - ядерний пташиний послід, щоб знищити Укурину, яка наважилась дати відсіч, і заодно з нею ще частину Західного Світу. І дав команду він стріляти. Але через те, що боеголовки, заряджені ядерним послідом, занадто довго стояли у схроні, то і термін їхньої придатності вичерпався. І не змогли ці ракети навіть нормально злетіти та й упали додолу. Назад, на сідало Імперії Петухів. І взірвались вони. І знищили Імперію. І видихнули цивілізовані світові курники, і стало спокійно у всіх на душі. Проте іншим курам шкода

стало звичайний петушиний народ, якому промили мозок і які загинули не зрозуміло за що. Тому і скорбота накрила цивілізовані курники.

Шкода, що кожного разу, щоб світові досягнути миру, потрібно пройти через війну.

Отож, яка мораль цієї історії? Не використовуйте послід як зброю. Така собі ідея.

Олександр Невмержицький